

UVOD

Državni zbor kot najvišja predstavniška in zakonodajna institucija v Republiki Sloveniji, ki opravlja tudi vse ostale funkcije sodobnega parlamenta, izvaja večji del svojih pristojnosti na rednih in izrednih sejah. Seje javnost lahko spremlja v dvorani ali preko televizijskih in spletnih prenosov.

Vsebina sej pa postane pregledno dostopna v obliki sejnih zapisov.

Državni zbor vsako sejo zvočno posname. Simultano ob zvočnem zajemanju nastaja besedilo, ki je na spletu dostopno s približno polurnim zamikom. V uredništvu sejnih zapisov se ob poslušanju zvočnega posnetka preveri avtentičnost zapisanega, besedilo pa se uredi v skladu s strokovnimi merili prenosa govorjene besede v zapisano. Takšno preverjeno in jezikovno urejeno besedilo na spletnem naslovu zamenja prvi zapis.

Besedilo celotne seje se izda tudi v publikaciji Sejni zapisi Državnega zbora. Sejni zapisi vsebuje dnevni red, sprejet na seji Državnega zbora, kazalo, iz katerega je razviden potek seje in v katerem so točke dnevnega reda in govorniki, osrednji del je besedilo seje, zapisano v prvi osebi, na koncu pa je dodan še indeks govornikov.

Sejni zapisi so zgodovinski dokument in vir za preučevanje parlamentarne zgodovine, tradicije, predstavniške demokracije in jezikovne kulture.

Sejni zapisi Državnega zbora. 3. izredna seja (19. julij 2018)

ISSN 2385-9490

Pripravi: Dokumentacijsko-knjižnični oddelek

Urednici: Tatjana Mirt Kavšek, dr. Vesna Moličnik

Izdajatelj: Državni zbor

Naslov: Šubičeva 4, 1102 Ljubljana

Telefon: +386 1 478 94 00

Leto izida publikacije: 2018

www.dz-rs.si

DNEVNI RED 3. IZREDNE SEJE

A1. točka dnevnega reda: SKLEP O RAZGLASITVI ODLOČITVE, KI JE BILA SPREJETA NA PONOVNEM GLASOVANJU NA ZAKONODAJNEM REFERENDUMU O ZAKONU O IZGRADNJI, UPRAVLJANJU IN GOSPODARJENJU Z DRUGIM TIROM ŽELEZNIŠKE PROGE DIVAČA–KOPER (ZIUGDT), KI JE BIL 13. 5. 2018, EPA 44-VIII

1. točka dnevnega reda: PREDLOG ZAKONA ZA ZAŠČITO VREDNOSTI KAPITALSKE NALOŽBE REPUBLIKE SLOVENIJE V NOVI LJUBLJANSKI BANKI D. D., LJUBLJANA (ZVKNNLB), NUJNI POSTOPEK, EPA 42-VIII

2. točka dnevnega reda: OBVESTILO VIŠJEGA SODIŠČA V CELJU, ODDELEK ZA KAZENSKO SODSTVO IN PREKRŠKE, O KAZENSKEM POSTOPKU ZOPER POSLANCA FRANCA ROSCA, EPA 41-VIII

VSEBINA

Določitev dnevnega reda	6
DR. MIRO (MIROSLAV) CERAR	6
ZMAGO JELINČIČ PLEMENITI	7
A1. točka dnevnega reda: SKLEP O RAZGLASITVI ODLOČITVE, KI JE BILA SPREJETA NA PONOVNEM GLASOVANJU NA ZAKONODAJNEM REFERENDUMU O ZAKONU O IZGRADNJI, UPRAVLJANJU IN GOSPODARJENJU Z DRUGIM TIROM ŽELEZNIŠKE PROGE DIVAČA-KOPER (ZIUGDT), KI JE BIL 13. 5. 2018, EPA 44-VIII	7
1. točka dnevnega reda: PREDLOG ZAKONA ZA ZAŠČITO VREDNOSTI KAPITALSKE NALOŽBE REPUBLIKE SLOVENIJE V NOVI LJUBLJANSKI BANKI D. D., LJUBLJANA (ZVKNNLB), NUJNI POSTOPEK, EPA 42-VIII	8
MAG. MATEJA VRANIČAR ERMAN	8
RUDI MEDVED	9
JOŽE LENART	10
JANI PREDNIK	10
MONIKA GREGORČIČ	11
LUKA MESEC	11
JOŽEF HORVAT	12
MARKO BANDELLI	13
ROBERT POLNAR	14
ZMAGO JELINČIČ PLEMENITI	14
MAG. ANDREJ ŠIRCELJ	15
LUKA MESEC	16
NATAŠA SUKIČ	17
ROBERT PAVŠIČ	20
MAG. MATEJA VRANIČAR ERMAN	20
PETER JOŽEF ČESNIK	21
LUKA MESEC	22
JOŽE LENART	22
NATAŠA SUKIČ	22
JURIJ LEP	23
BOŠTJAN KORAŽIJA	23
JOŽEF HORVAT	24
DR. DARIJ KRAJČIČ	25
VOJKO STAROVIČ	26
MARKO KOPRIVC	26
PREDRAG BAKOVIČ	27
ROBERT POLNAR	27
DR. DARIJ KRAJČIČ	28
MATEJA UDOVČ	28
MAG. MATEJA VRANIČAR ERMAN	29
MOJCA ŽNIDARIČ	30
ŽELJKO CIGLER	30
PRIMOŽ SITER	31
MAG. MATEJA VRANIČAR ERMAN	31
ZMAGO JELINČIČ PLEMENITI	32
MAG. MATEJA VRANIČAR ERMAN	32
1. točka dnevnega reda – NADALJEVANJE	32
LUKA MESEC	32
JOŽE LENART	32

JOŽE LENART	33
JOŽE LENART	33
DR. MILAN BRGLEZ	33
VIOLETA TOMIĆ	33
ŽELJKO CIGLER	34
FRANC KRAMAR	34
2. točka dnevnega reda: OBVESTILO VIŠJEGA SODIŠČA V CELJU, ODDELEK ZA KAZENSKO SODSTVO IN PREKRŠKE, O KAZENSKEM POSTOPKU ZOPER POSLANCA FRANCA ROSCA, EPA 41-VIII	34

Državni zbor VIII. mandat

3. izredna seja 19. julij 2018

Predsedujoči: mag. Matej Tonin.....predsednik Državnega zbora

Seja se je začela 19. julija 2018 ob 12. uri.

PRESEDNIK MAG. MATEJ TONIN:
Spoštovane poslanke, spoštovani poslanci, kolegice in kolegi, gospe in gospodje!

Začenjam 3. izredno sejo ki sem jo sklical na podlagi drugega odstavka 58. člena in drugega odstavka 60. člena Poslovnika Državnega zbora.

Obveščen sem, da se današnje seje ne morejo udeležiti naslednje poslanke in poslanci: Dušan Šiško, Marjan Pojbič, Tomaž Lisec, mag. Dejan Kaloh, dr. Anže Logar, Franci Kepa, mag. Andrej Rajh, Ivan Hršak, Miha Kordiš, Marjan Šarec, Jernej Vrtovec, Bojan Podkrajšek, Ferenc Horváth od 12. 00 do 12.30, Iva Dimic od 12. do 15. ure, mag. Bojana Muršič od 13. ure dalje in Matjaž Han od 15. ure dalje in Ljudmila Novak od 17. do 19.00 ure. Na sejo sem vabil predstavnike Vlade. Vse prisotne prav lepo pozdravljam!

Prehajamo na **določitev dnevnega reda** 3. izredne seje Državnega zbora.

Predlog dnevnega reda ste prejeli v torek, 17. julija, s sklicem seje. O predlogu dnevnega reda bomo odločali v skladu z drugim odstavkom 64. člena Poslovnika Državnega zbora. Predloga za umik točke z dnevnega reda seje nisem prejel.

Prehajamo obravnavo in odločanje o predlogih za širitev dnevnega reda. Prvič, najprej Državnemu zboru predlagam, da dnevni red 3. izredne seje razširi s sklepom o razglasitvi odločitve, ki je bila sprejeta na ponovnem glasovanju na zakonodajnem referendumu o Zakonu o izgradnji, upravljanju in gospodarjenju z drugim tirom železniške proge Divača–Koper, ki je bil 13. 5. 2018. Predlog za širitev in sklep ste prejeli z dopisom z dne 18. julija 2018 in sta objavljena na e-klopi.

Želite besedo predstavniki poslanskih skupin? Želite.

V imenu Poslanske skupine SMC ima besedo dr. Miro Cerar.

DR. MIRO (MIROSLAV) CERAR (PS SMC):
Hvala lepa, spoštovani gospod predsednik! Kolegice in kolegi!

Rad bi samo poudaril, da smo si zelo dolgo prizadevali za to, da bi prišli do točke na

kateri smo sedaj. Vemo, da je obstoječi tir Divača–Koper star 50 let, dotrajan in enostavno potrebujemo ta novi drugi tir. Vlada, ki sem jo ta štiri leta vodil, je na podlagi že nekaterih dosežkov prejšnjih vlad, pa tudi trdega dela, ki smo ga opravili, naredila nek bistven premik, pridobili smo vsa dovoljenja za gradnjo drugega tira, pridobili smo podporo zalednih držav, imamo podporo Evropske komisije, Evropske investicijske banke, zagotovili smo, da bo ta projekt potekal pod nadzorom državnih organov in institucij, pa tudi pod temeljitim nadzorom civilne družbe, ki smo jo vključili v ta projekt. Sedaj smo na točki, ki bo z uveljavitvijo tega zakona se gradnja drugega tira začela, lahko bomo porabili 109 milijonov evropskih sredstev, ki so že pripravljena in že čakajo, in lahko bomo storili tisto, kar je tako pomembno na eni strani za Luko Koper in Slovenske železnice, da bomo ta podjetja še naprej lahko vedno bolj delovala. To, kar je pomembno za celotno logistično in gospodarsko dejavnost Slovenije, kajti drugi tir je v korist logistični celotni gospodarski dejavnosti slovenskih podjetij. Seveda bo Luka Koper postala tudi konkurenčna mnogo bolj v severnem Jadranu, s tem izkoriščamo našo geostrateško lego, prišle bodo tudi nove zaposlitve in tukaj bodo pozitivni okoljevarstveni učinki in ceste. Ceste, ki jih danes vidimo, kako so obremenjene, bodo razbremenjene, kot rečemo slikovito, tovarnjake bomo prestavili v veliki meri na vlake in ta drugi tir bo Sloveniji omogočil razvoj in nas umestil na evropski in svetovni transportni zemljevid še z veliko večjo močjo.

Želim si, da bi bil to v prihodnje primer dobre prakse. Želim si, da bi skupaj delali na tem, da bo ta projekt izveden tako, kot smo si ga na nek način tudi skupaj zastavili. Hvaležen sem volivkam n volivcem, da so prižgali na dneh referendumih zeleno luč za ta projekt. Sedaj pa je na vseh nas, na bodoči vladi, na državnemu zboru, da zagotovimo, da bo projekt voden transparentno, da bo, kot smo ga zastavili, čim manj obremenil davkoplachevalce, da bomo lahko denar iz javnih sredstev namenjali tudi za druge potrebe in da omogočimo Luki Koper, Slovenskim železnicam, našemu gospodarstvu razvoj in s tem tudi razvoj Slovenije. Želim si, da

bi skupno ta projekt peljali, kot je treba. Hvala lepa.

PRESEDNİK MAG. MATEJ TONIN: Źeli še kakšen predstavnik poslanke skupine?

Besedo ima Zmago Jelinčič Plemeniti v imenu Poslanske skupine Slovenske nacionalne stranke.

ZMAGO JELINČIČ PLEMENITI (PS SNS): Hvala lepa.

Mene je ta govor gospoda Cerarja, predsednika v odhajanju ... Malo nasmehnil sem se ob tem, ko govori, da bo zaradi 27 kilometrov novega tira celo slovensko gospodarstvo prosperiralo, spravil bo tovornjake na železnico. Pa se vprašam – kje? V Divači bodo šli na železnico, pa se do Kopra peljali ali pa bodo šli od Kopra pa v Divači dol, kajti od tam naprej je naša železniška infrastruktura totalno sesuta. Dosedanja vlada, ta v odhajanju, ni naredila nič. Človek se vpraša, kaj je s tistim famoznim podjetjem, ki je baje že porabilo 42 milijonov evrov. Kam je pa šel ta denar? Nekateri ljudje so bili tam direktorji, so si že izplačevali plače, navkljub temu da zakon še ni bil potrjen. Konec koncev mislim, da mora zakon ta državni zbor potrditi, če hočemo zadevo peljati naprej.

Kar se tiče cene tega drugega tira. Za ta denar bi naredili po drugih državah vsaj 6-krat večjo razdaljo, kot je teh 27 kilometrov. In to še ni vse! So že sprejeti aneksi k temu osnovnemu projektu. Pa kaj se gremo tukaj?! Konec koncev jaz upam, da so v našem parlamentu tudi ljudje, ki so se ukvarjali z gospodarstvom, ne pa samo ljudje, ki so bili profesorji, kajti nemški pregovor pravi: Drei Professoren Stadt verloren. Ali po slovensko: Trije profesorji, uničena država. In to imamo zdaj tukaj pri nas. In zdaj samohvala o tem, kako se bo vse razvijalo, kako bo šlo naprej, o ceni pa niti besede. Cena je grozljiva. Grozljiva! Nihče ne posluša stroke. Mi imamo izredno dobro stroko na Slovenskih železnicah, ampak to so morali potisniti na stran, ker so se vpletli drugi, jaz bi rekel, privatni interesi. Hvala.

PRESEDNİK MAG. MATEJ TONIN: Naj predstavnike poslanskih skupin opozorim, da te debate niso namenjene razpravi o tem, ali smo za ali drugi tir, ampak zgolj predstavljate stališča, ali ste za to, da se današnji dnevni red razširi s sklepom o razglasitvi odločitve, ki je bila sprejeta na referendumu. V opozorilo.

Źeli še kdo predstaviti stališče poslanske skupine v zvezi z razširitvijo? Če ne, potem zaključujem predstavitev stališč o predlogu širitve.

Poslanke in poslance prosim, da preverite delovanje glasovalnih naprav. Odločamo o navedenem predlogu za širitev dnevnega reda.

Glasujemo. Navzočih je 73 poslank in poslancev, za je glasovalo 67, proti 3.

(Za je glasovalo 67.) (Proti 3.)

Ugotavljam, da je predlog za širitev sprejet.

Državni zbor bo izglasovano širitev obravnaval, kot A1. točko dnevnega reda, in sicer takoj po določitvi dnevnega reda seje.

Prehajamo še na obravnavo in odločanje o drugem predlogu za širitev dnevnega reda, to je, da Državnemu zboru predlagam, da se dnevni red 3. izredne seje razširi z obvestilom Višjega sodišča v Celju, Oddelek za kazensko sodstvo in prekrške, o kazenskem postopku zoper poslanca Franca Rosca.

Predlog za širitev in poročilo Mandatno-volilne komisije ste prejeli danes in sta objavljena ne e-klopi.

Źelite besedo predstavniki poslanskih skupin? Ne Źelite. Zato zaključujem predstavitev stališč o predlogu širitve.

Prehajamo na odločanje. Odločamo o navedenem predlogu za širitev dnevnega reda. Prosim preverite glasovalne naprave.

Glasujemo. Navzočih je 73 poslank in poslancev, za je glasovalo 72, proti nihče.

(Za je glasovalo 72.) (Proti nihče.)

Ugotavljam, da je predlog za širitev sprejet.

Zbor bo izglasovano širitev obravnaval kot 2. točko dnevnega reda, in sicer po zaključku 1. točke dnevnega reda.

Prehajamo na glasovanje o določitvi dnevnega reda v celoti. Zboru predlagam, da za današnji sejo določi dnevni red, kot ste ga prejeli s sklicem in sprejetima dopolnitvama.

Glasujemo. Navzočih je 71 poslank in poslancev, za je glasovalo 63, proti 7.

(Za je glasovalo 63.) (Proti 7.)

Ugotavljam, da je dnevni red 3. izredne seje zbora določen.

Prehajamo na **A1. TOČKO DNEVNEGA REDA, TO JE NA OBRAVNAVO SKLEPA O RAZGLASITVI ODLOČITVE, KI JE BILA SPREJETA NA PONOVNEM GLASOVANJU NA ZAKONODAJNEM REFERENDUMU O ZAKONU O IZGRADNJI, UPRAVLJANJU IN GOSPODARJENJU Z DRUGIM TIROM ŹELEZNIŠKE PROGE DIVAČA–KOPER, KI JE BIL 13. MAJA 2018.**

6. julija 2018 je bilo v Uradnem listu Republike Slovenije, št. 47/18, objavljeno Poročilo Državne volilne komisije o izidu glasovanja na ponovnem glasovanju na referendumu o Zakonu o izgradnji, upravljanju in gospodarjenju z drugim tirom železniške proge Divača–Koper.

Iz dopisa Vrhovnega sodišča z dne 10. julija 2018 izhaja, da je bila zoper poročilo Državne volilne komisije v zakonitem roku vložena ena pritožba. Vrhovno sodišče je pritožbo, sodbo zavrnilo ter potrdilo izpodbijano poročilo Državne volilne komisije, zato je

poročilo, kot je bilo objavljeno v Uradnem listu, št. 47/18 z dne 6. julija 2018, pravnomočno.

Glede na to, da mora Državni zbor v skladu s 53.b členom Zakona o referendumu in ljudski iniciativi v 8 dneh od pravnomočnosti poročila Državne volilne komisije razglasiti odločitev, ki je bila sprejeta na referendumu, sem vam 18. julija 2018 poslal sklep s katerim bo zbor razglasil odločitev, ki je bila sprejeta na ponovnem glasovanju na referendumu. Na podlagi 53.b člena Zakona o referendumu in ljudski iniciativi in 112. člena Poslovnika Državnega zbora ugotavljam, da se je Državni zbor seznanil z naslednjim sklepom: Državni zbor razglaša, da je bila na ponovnem glasovanju na zakonodajnem referendumu o Zakonu o izgradnji, upravljanju in gospodarjenju z drugim tirom železniške proge Divača–Koper, ki je bil 13. maja 2018 izveden na podlagi Sklepa Državne volilne komisije o določitvi datuma ponovnega glasovanja na zakonodajnem referendumu o Zakonu o izgradnji, upravljanju in gospodarjenju z drugim tirom železniške proge Koper–Divača, z dne 27. marec 2018, sprejeta odločitev volivk in volivcev, kot je ugotovljeno v Poročilu Državne volilne komisije o izidu glasovanja na ponovnem glasovanju na referendumu o Zakonu o izgradnji, upravljanju in gospodarjenju z drugim tirom železniške proge Divača–Koper, ki je objavljeno v Uradnem listu Republike Slovenije, št. 47 z dne 6. julij 2018, in sicer je proti glasovala manj kot petina vseh volivk in volivcev, ki so imeli pravico glasovati, kar skladno s četrtrim odstavkom 90. člena Ustave Republike Slovenije pomeni, da Zakon o izgradnji, upravljanju in gospodarjenju z drugim tirom železniške proge Divača–Koper, ki ga je sprejel Državni zbor na seji 8. maja 2017, na referendumu ni bil zavrnjen.

S tem je odločitev, ki je bila sprejeta na ponovnem glasovanju na zakonodajnem referendumu o izgradnji, upravljanju in gospodarjenju z drugim tirom železniške proge Divača–Koper, razglašena.

S tem zaključujem A1. točko dnevnega reda.

Prehajamo na 1. TOČKO DNEVNEGA REDA, TO JE NA OBRAVNAVO PREDLOGA ZAKONA ZA ZAŠČITO VREDNOSTI KAPITALSKE NALOŽBE REPUBLIKE SLOVENIJE V NOVI LJUBLJANSKI BANKI, D. D., LJUBLJANA, PO NUJNEM POSTOPKU.

Predlog zakona je v obravnavo predložila Vlada. Za dopolnilno obrazložitev predloga zakona dajem besedo predstavniku Vlade.

Predstavnica Vlade mag. Mateja Vraničar Erman, ministrica za finance, imate besedo.

MAG. MATEJA VRANIČAR ERMAN: Gospod predsednik, hvala za dano besedo. Gospe in gospodje poslanci!

Pred vami je Predlog zakona za zaščito vrednosti kapitalske naložbe Slovenije v NLB. Veseli me, da vam danes lahko predstavim ta predlog zakona in hkrati izrazim upanje, da bomo kot politična skupnost in kot država zmogli pravočasno in odločno skleniti daljši in vse prej kot enostaven razmislek o tem, kako zaščititi vrednost kapitalske naložbe Slovenije v Novi Ljubljanski banki. Pomembno je poudariti, da ta zakon v ničemer ne spreminja dosedanjega stališča Slovenije glede vprašanja prenesenih deviznih vlog. Te nikoli niso bile niti niso obveznost niti Slovenije niti Ljubljanske banke niti Nove Ljubljanske banke. Gre za vprašanje, povezano z nasledstvom po nekdanji skupni državi, ki se mora rešiti na znan način, na meddržavni ravni, po potrebi tudi pred mednarodnim tribunalom. Ne glede na povedano, pa je zakon nujen in potreben odziv na realno stanje zadev. Dejstvo je, da se zaradi nepripravljenosti predvsem Hrvaške reševanje tega vprašanja ne odvija, kakor bi želeli. V vmesnem času pa NLB zaradi nedopustnega ravnanja iste sosednje države nastaja nepravilna finančna in poslovna škoda. Ta škoda je v zadnjem času postala zelo otipljiva, saj je v razmeroma kratkem času prišlo do pravnomočnih sodb v več postopkih v škodo NLB in Ljubljanske banke, pa tudi že do primera prisilne izvršbe. Predvideno nadomeščanje negativnih posledic, ki NLB nastajajo zaradi prisilnih izpolnitev sodnih odločb hrvaških sodišč v zvezi s prenesenimi deviznimi vlogami, je po mojem trdnem prepričanju v tem trenutku najboljša izbira na relativno ozkem polju možnih rešitev, ki ga določajo najprej ustavnopravni red Republike Slovenije, nato zaveze in pravila političnih in gospodarsko-monetarnih integracij, v katere je Slovenija stopila s prosto voljo, ter ne nazadnje posledice doslej nesankcioniranega ravnanja sosednje države, ki tudi po vstopu v Evropsko unijo krši mednarodne obveznosti. Nadomeščanje negativnih finančnih posledic banki, bo izvajal Sklad Republike Slovenije za nasledstvo. Pri tem je z vidika možnosti, da se na ta način nadomeščena sredstva s pravnimi sredstvi naknadno pridobijo nazaj od Hrvaške, pomembno, da bo NLB obdržala zahteve in pravna sredstva iz razmerja, ki je nastalo na podlagi pravnomočne sodne odločitve hrvaškega sodišča ali njene prisilne izpolnitve.

Skład in banka bosta za nadomestitev negativnih finančnih posledic sklenili pogodbo, v skladu s katero se bo morala NLB zavezati k določenim ravnanjem, na primer, da bo proti odločitvam hrvaških sodišču uporabila pravna sredstva, da bo skladu vrnila sredstva, ki jih je prejela za nadomestitev negativnih finančnih posledic, če bo uspela s pravnim sredstvom, ter da bo še naprej izvajala ustrezne ukrepe upravljanja s premoženjem z namenom, da prepreči oziroma omeji na najnižjo možno raven možnost prisilne izpolnitve.

Spoštovane gospe in gospodje poslanci! V zadnjih dneh je bilo moč slišati precej

poenostavljenih prepričanj, da je glas za zakon glas za prodajo kapitalske naložbe Republike Slovenije v NLB. To ni res. glasovi za prodajo so se v Državnem zboru doslej prešteli že dvakrat: v letu 2012 in v letu 2015. K prodaji nas ne nazadnje zavezuje tudi odločitev Evropske komisije o dovoljeni državni pomoči NLB iz leta 2013. Res pa je, in glede tega smo bili vseskozi jasni, da sta zaščita in prodaja kapitalske naložbe Republike Slovenije v NLB tesno povezani, in sicer skozi interes, da se omenjena državna pomoč skozi kupnino v kar največji meri povrne davkoplačevalcem. S predlaganim zakonom se bo vzpostavil mehanizem, ki bo omogočil, da se privatizacija Nove Ljubljanske banke izvede na način, kjer ceno določajo izključno prevladujoči tržni pogoji. V vmesnem času pa polno uživajo vsa upravičenja, ki grede državi kot imetniku delnic v zadevni bančni instituciji.

Zaradi vsega navedenega predlagamo, da predlog zakona podprete. Hvala lepa.

PRESEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Predlog zakona je obravnaval Skupni odbor kot matično delavno telo.

Za predstavitev poročila odbora dajem besedo predsedniku Rudiju Medvedu.

RUDI MEDVED (PS LMŠ): Hvala lepa za besedo, gospod predsednik. Spoštovane, spoštovani!

Skupni odbor je na tretji nujni seji 18. julija 2018 obravnaval Predlog zakona za zaščito vrednosti kapitalske naložbe Republike Slovenije v Novi Ljubljanske banki, d. d., Ljubljana nujni postopek, ki ga je Državnemu zboru v obravnavo in sprejetje po nujnem postopku predložila Vlada in je objavljen na spletnih straneh Državnega zbora. Kolegij predsednika Državnega zbora je na 3. seji 17. julija 2018 sklenil, da se predlog zakona obravnava po nujnem postopku. Odboru je bilo predloženo naslednje gradivo: mnenje Zakonodajno-pravne službe, z dne 17. julija 2018, mnenje Komisije Državnega Sveta za gospodarstvo, obrt, turizem in finance, z dne 18. julija 2018, in dodatna pojasnila Ministrstva za finance v zvezi z mnenjem Zakonodajno-pravno, z dne 18. julija 2018.

Članom in članicam odbora so bili na seji predloženi predlogi za amandmaje odbora, ki jih je pripravilo Ministrstvo za finance, in sicer k prvemu, četrtemu, petemu, sedmemu, osmemu, devetemu, desetemu, trinajstemu, štirinajstemu in petnajstemu členu. Na seji odbora so sodelovali predstavnice in predstavniki Ministrstva za finance, Državnega Sveta in Zakonodajno-pravne službe.

V uvodni dopolnilni obrazložitvi je ministrica za finance predstavila ključne cilje in poglobitve rešitve predlaganega zakona ter pri tem poudarila pomen nadomestitve negativnih finančnih posledic Nove Ljubljanske banke, d. d., Ljubljana, ki nastajajo zaradi prisilnih izpolnitev

pravnomočnih sodnih odločb sodišč Republike Hrvaške. Cilj predloga zakona je tudi ohranitev vrednosti kapitalske naložbe države v NLB ter možnost izplačila dividend državi. V nadaljevanju je pojasnila situacijo o odnosih z Republiko Hrvaško glede prenesenih vlog. Navedla je tudi, da je znesek odprtih zadev na hrvaških sodiščih 172 milijonov evrov ter pripadajoče obresti. Povedala je, da je cilj Republike Slovenije, da se NLB privatizira po tržnih načelih in da se status banke v regiji ohrani. Sprejetje zakona je ključno za ureditev notranjih pravnih vprašanj. Predstavnica Zakonodajno-pravne službe je opozorila na potrebo po večji jasnosti in določnosti predloga zakona ter potrebo, da se glede opredelitve prenesenih deviznih vlog razjasni vprašanje, koliko postopkov bo zajetih s tem predlogom zakona.

Nadalje je bilo izpostavljeno vprašanje opredelitve prisilne izpolnitve, vprašanje zavez za banko, ki izhaja iz pogodbe med Skladom Republike Slovenije za nasledstvo in banko, ter vprašanje glede končne določbe z zvezi z odločitvijo Evropske komisije in ustrezno vključitvijo novega predloga prodajnih zavez in njegove vsebine glede presoje morebitne državne pomoči. V nadaljevanju je predstavnik Državnega Sveta pojasnil, da Komisija Državnega Sveta za gospodarstvo, obrt, turizem in finance predlagani zakon podpira ter izpostavil vprašanje glede finančne zmožnosti sklada, da zagotavlja nadomestitev negativnih finančnih posledic bank, ki bodo posledica prisilne izpolnitve odločb hrvaških sodišč v zvezi s prenesenimi vlogami.

V razpravi so nekatere članice in člani odbora menili, da se o predlogu zakona odloča prehitro in pod časovnim pritiskom. Izpostavili so problematiko prodajne cene NLB ter odnosa med Banko Slovenije in Evropsko centralno banko kot tudi odprtih zadev z Republiko Hrvaško. Izpostavljeno je bilo tudi vprašanje, ali bo NLB res uporabila vsa pravna sredstva za izpodbijanje odločitev hrvaških sodišč. Prav tako je bilo izpostavljeno vprašanje finančne zmožnosti sklada za prevzemanje nadomestitev finančnih izgub banke. V razpravi so povedali, da je bila odločitev glede prodaje NLB že sprejeta. Menili so, da je treba predlog zakona podpreti. Nasprotno pa so članice in člani, ki nasprotujejo sprejemu predloga zakona, menili, da NLB ni treba prodati ter predlagali alternativni rešitvi, kot sta odprtje novih pogajanj z Evropsko komisijo ali pa vračanje državne pomoči skozi daljše časovno obdobje.

V nadaljevanju je ministrica za finance odgovorila na vsa zastavljena vprašanja in podala dodatna pojasnila. Po opravljeni razpravi je odbor v skladu z osmim odstavkom 131. člena Poslovnika Državnega zbora sprejel predloge amandmajev. Odbor je v skladu s 128. členom Poslovnika Državnega zbora glasoval o vseh členih predloga zakona in jih sprejel.

Glede na sprejete amandmaje je na podlagi prvega odstavka 133. člena Poslovnika Državnega zbora pripravljeno besedilo dopolnjenega predloga zakona, v katerega so vključeni vsi sprejeti amandmaji. Dopolnjeni predlog zakona je sestavni del poročila skupnega odbora.

PREDSEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Sledi predstavitev stališče poslanskih skupin.

Besedo ima Poslanska skupina Liste Marjana Šarca, zanjo Jože Lenart.

JOŽE LENART (PS LMŠ): Spoštovani predsednik! Spoštovana ministrica!

Stališče Poslanske skupine Liste Marjana Šarca k Predlogu zakona za zaščito vrednotne kapitalske naložbe Republike Slovenije Novi Ljubljanski banki, d. d., Ljubljana. Naj že na začetku povem, da bomo v Poslanski skupini Liste Marjana Šarca predlog zakona podprli. Vlada je prejšnji petek odločila, da se postopek prodaje Nove Ljubljanske banke nadaljuje in sprejetje današnjega zakona je prvi korak v tej smeri. Z njim bomo ohranili vrednost naložbe Republike Slovenije v banki, ki bo prodana v skladu s strategijo opravljanja s kapitalskimi naložbami, sprejeto julija 2015, ki določa, da država obdrži delež v višini 25 % plus eno delnico, ostali kupci pa tega deleža ne smejo preseči. S sprejetjem zakona bomo omogočili, da sklad za nasledstvo Nove Ljubljanske banke nadomesti negativne finančne posledice glede hrvaških prenesenih deviznih vlog. Sicer sklad razpolaga z namenskim premoženjem, s katerim lahko nadomesti negativne finančne posledice Nove Ljubljanske banke, ta pa bo obvezana vrniti vse prejete zneske, če jih bo s pravnimi sredstvi, ki jih ima na razpolago, uspela pridobiti nazaj. Država je kot lastnik že najmanj dobro leto soočena z dejstvom, da tveganje zaradi omenjenih prenesenih vlog preprečuje uspešno izvedbo postopka prodaje banke. Če tega tveganja ne zaščitimo, je lahko kupnina zmanjšana za preko 400 milijonov evrov, ostanemo brez izplačila dividend v višini 190 milijonov ter z zadržanim dobičkom v višini 80 milijonov. Če strnemo številke, lahko izgubimo približno 700 milijonov evrov, prepričan pa sem, da se vsi zavedamo kaj tak primanjkljaj pomeni za slovenski proračun. Naj spomnimo, da je decembra 2013 država Novo Ljubljansko banko dokapitalizirala za 1,55 milijarde evrov. Med zavezami Evropski komisiji v zameno za odobritev državnih pomoči pa je tudi privatizacija banke. Skoraj pet let kasneje smo soočeni z dejstvom, da bi kakršnakoli alternativna rešitev, drugačna od sprejetja zakona, bistveno znižala kupnino in nadalje onemogočila izplačilo dividend.

Zaradi naštetih razlogov, zavedajoč se preteklih danih zavez in zlasti zaradi dejstva, da lahko zaradi nesprejetja zakona izgubimo 700 milijonov evrov, bomo v Poslanski skupini Liste Marjana Šarca predlog zakona podprli. Hvala.

PREDSEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Besedo ima Poslanska skupina Socialnih demokratov, zanjo Jani Prednik.

JANI PREDNIK (PS SD): Spoštovani predsednik, spoštovana ministrica, kolegice in kolegi!

Razlogi, zaradi katerih danes obravnavamo ta predlog zakona, so raznoliki, za vse pa velja, da njihov izvor sega leta in desetletja v preteklost. Danes na dnevnem redu ni odločitev o prodaji oziroma neprodaji banke, tudi morebitna privatizacija in njen model nista predmet te razprave, čeprav se bo danes tej temi težko izogniti.

Strategija upravljanja kapitalskih naložb Novo Ljubljansko banko uvršča med pomembne naložbe, v kateri bo država ohranila 25-odstotni delež in hkrati ostala tudi največji posamezni lastnik. Ker bo država ostala velik in najbolj pomemben lastnik, Nova Ljubljanska banka pa še naprej največji igralec na slovenskem bančnem trgu, je v vsakem primeru nujno, da se to premoženje zaščiti pred škodljivimi posledicami odločitev hrvaških sodišč.

Temeljni namen in cilj zakona je zato zaščititi vrednost naložbe, ki jo ima država v Novi Ljubljanski banki, pred posledicami nezakonitih ravnanj hrvaških sodišč, ki niso v skladu ne s slovensko zakonodajo ne s sklenjenimi mednarodnimi sporazumi.

Zgodovine, ki je Novo Ljubljansko banko privedla v situacijo, da je kot tožena stranka potencialno izpostavljena sodno izterljivi škodi v drugi državi, ne bomo ponavljali. V vsakem primeru pa lahko takšna izpostavljenost, četudi izvira iz spora, ki bi v nekih normalnih okoliščinah moral biti že davno rešen, vpliva tako na poslovanje banke kot na vrednost naložbe. S sprejetjem zakona Republika Slovenija prevzema obveznost, da bo banki povrnila škodo, ki bi nastala zaradi prisilnega izvrševanja odločitev hrvaških sodišč v primerih, ki izvirajo iz nerešene problematike nekdanjih deviznih varčevalcev. To ni pomembno, kot bodo trdili nekateri, zaradi koristi morebiti bodočih lastnikov, pomembno je zaradi interesov Slovenije, ki je in še naprej ostaja lastnik Nove Ljubljanske banke. Tudi in predvsem zato, ker namerava Slovenija ostati pomemben lastnik Nove Ljubljanske banke, nam mora biti vsem v interesu, da se zanjo konča obdobje negotovosti. V interesu nam mora biti tudi, da se končajo omejitve poslovanja, ki so bile uvedene kot pogoj za dodelitev državne pomoči in danes banki dovoljujejo le ozek spekter poslovne dejavnosti. Lastnina je bila, je in ostaja odgovornost lastnika. Če se lastnik tej svoji odgovornosti izogiba, ima to posledice, tudi škodljive, kot smo lahko videli že tolikokrat doslej.

Socialni demokrati smo, odkar se je izpostavila potreba po zakonskih rešitvah za to področje, vztrajali, da se vse garancije države dajo ob jasnih zagotovilih proaktivnosti. To

pomeni, da tako od upravljavca kot od banke pričakujemo, da z vsemi močmi zastopata svoj interes v sproženih pravnih postopkih. Želeli bi si, da bi zakon poleg zagotovitve stabilnosti pomenil tudi jasen signal vodstvu podjetja in upravljavcem, da izpostavljenost premoženja NLB na Hrvaškem zmanjšajo na minimum. Vztrajali smo, da v primeru uveljavljanja povračil škode nad tem procesom bdi pooblaščenec države, ki ima dostop do informacij in poslovnih odločitev uprave banke.

Glede na amandmaje, ki so bili včeraj sprejeti na odboru, bo to vlogo opravljal visoki predstavnik za nasledstvo. To se nam zdi smiselna rešitev, glede na to, da vsi pričakujemo, da bo izvorni spor na koncu te poti vendarle pobotan v okviru pogajanj o nasledstvu SFRJ.

Socialni demokrati bomo predlog zakona podprli in pričakujemo, da se s tem vprašanje deviznih varčevalcev Ljubljanske banke končno loči od vprašanj upravljanja z državno naložbo v NLB, da bo ta lahko v prihodnosti našim ljudem v korist in ne v breme. Hvala.

PRESEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Besedo ima Poslanska skupina Stranke modernega centra, zanjo Monika Gregorčič.

MONIKA GREGORČIČ (PS SMC): Spoštovani predsednik, predstavnik Vlade, spoštovane poslanke in poslanci!

Prejšnji teden je Vlada sklenila Evropski komisiji predlagati spremembe zavez glede prodaje Nove Ljubljanske banke, na podlagi katerih bi z metodo javne ponudbe delnic do konca leta 2018 prodala najmanj 50 % in eno delnico, preostali del do nadzornega deleža 25 % in ena delnica pa do konca leta 2019. Še pred sprejetjem te vladne odločitve je Ministrstvo za finance z omenjenim predlogom seznanilo tudi Državni zbor oziroma njegov odbor, ki je o problematiki prodaje NLB opravil poglobljeno razpravo. Vlada, ki opravlja tekoče posle, je na ta način z aktualnimi postopki glede prodaje in zaščite vrednosti NLB seznanila tudi novi sklic parlamenta, saj so po volitvah nastopile spremenjene politične okoliščine, proces oblikovanja nove koalicije pa še poteka. Cilj Vlade je, da bi prodaja NLB potekala nemoteno in brez posledic zaradi pravnomočnih odločb hrvaških sodišč glede prenesenih deviznih vlog. Vlada je zato skupaj s predlogom spremenjenih prodajnih zavez potrdila tudi predlog zakona za zaščito vrednosti kapitalne naložbe Republike Slovenije v NLB.

V Poslanski skupini Stranke modernega centra podpiramo vladna prizadevanja, da NLB tudi po izpolnitvi zavez Evropski komisiji ostane močna, sistemska in podporna banka slovenskemu gospodarstvu v celotni regiji. NLB je bila v zameno za odobreno državno pomoč leta 2013 poleg prodajne zaveze deležna tudi drugih izravnalnih ukrepov, ki so

namenjeni preprečevanju izkrivljanja konkurence na enotnem evropskem trgu. To so predvsem zahteve za postopno zniževanje bilančne vsote, nižanje operativnih stroškov, boljše upravljanje s kreditnimi tveganji in boljše korporativno upravljanje. Ti ukrepi so do določene mere sicer poslovanje banke omejili, vendar pa NLB tudi zaradi posledično bolj konservativne poslovne politike dosega boljše poslovne rezultate.

Vlada je v letu 2017 pričela z aktivnostmi za pravočasno izpolnitev glavne prodajne zaveze, to je prodaje 50 % in ene delnice do konca leta 2017, vendar je že poleti zaradi opozoril SDH in svetovalca za privatizacijo prodajo ustavila ravno zaradi tveganj, povezanih s problematiko prenesenih deviznih vlog varčevalcev nekdanje Ljubljanske banke na Hrvaškem.

V Poslanski skupini SMC se zavedamo, da je očiščenje bremen v preteklosti ključnega pomena, da bo v prodajnih aktivnostih za banko lahko dosežena čim višja kupnina. S ciljem zaščititi banko smo zato aktivno sodelovali že v postopku dopolnitve ustavnega zakona za zaščito NLB, ki sta ga v prejšnjem mandatu predlagali SDS in NSi, vendar je Ustavna komisija aprila letos sledila mnenju strokovne skupine, ki je predlagane rešitve označila kot neprimerne in je predlog zavrnila. Vladni predlog zakona za zaščito vrednosti kapitalne naložbe Republike Slovenije v NLB, ki ga obravnavamo danes, tako predstavlja edini resen in izvedljiv odziv na grožnje prisilnih izpolnitev pravnomočnih sodb hrvaških sodišč, ki se nanašajo na prenesene devizne vloge Ljubljanske banke. Predlog zakona rešuje notranja pravna vprašanja in ne vzpostavlja odgovornosti NLB, Sklada za nasledstvo ali Republike Slovenije za hrvaške prenesene devizne vloge. Predvideno je, da bo Sklad za nasledstvo banki zgolj nadomestil negativne finančne posledice, ki nastajajo, ker Republika Hrvaška ne spoštuje podpisanih mednarodnih sporazumov, ki se nanašajo na problematiko prenesenih deviznih vlog. Republika Slovenija vztraja na stališču, da je problematika prenesenih deviznih vlog nasledstveno vprašanje. Sprejetje tega zakona bo državi omogočilo, da bo iztržila višjo kupnino ter si še pred prodajo izplačala tudi dividende in zadržane dobičke banke.

Iz navedenih razlogov bomo v Poslanski skupini Stranke modernega centra predlog zakona podprli.

PRESEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Besedo ima Poslanska skupina Levica, zanjo Luka Mešec.

LUKA MESEC (PS Levica): Hvala za besedo in lep pozdrav!

V drugorazredni srhljivki They Live Johna Carpenterja iz leta 1988 so obstajala očala, ki ste si jih nadeil in potem si videl resnico. Pod propagandnimi plakati so bila

gesla: Ubogaj, Troši, Podredi se itn. Če bi s takimi očali pogledal na ime današnjega zakona, ki ga obravnavamo, torej Predloga zakona za zaščito kapitalske naložbe Republike Slovenije v NLB, d. d., bi verjetno razbrali predlog zakona za oškodovanje Republike Slovenije in poceni razprodajo NLB, d. d. Zakaj to trdim? Prvič, zato ker bo Vlada s tem zakonom povozila vse do sedaj sprejete mednarodne sporazume, ki so ščitili kapitalsko naložbo v NLB. Leta 1994 je bil sprejet ustavni zakon, ki je pretrgal vezi z nasledstvom med Ljubljansko banko in Novo Ljubljansko banko. Leta 2001 je bil podpisan dunajski sporazum o nasledstvu, ki je določal, da nobena od podpisnic proti drugi ne bo uveljavljala finančnih terjatev. Leta 2013 je bil podpisan mokriški sporazum, ki je predvideval, da se vprašanje deviznih vlog rešuje v okviru sporazuma o nasledstvu. In konec koncev leta 2015 je višje sodišče v Münchnu razsodilo, da se vprašanje deviznih vlog bivše Ljubljanske banke razrešuje z uporabo slovenskega prava. To je do sedaj pravna podlaga. Današnji zakon to postavlja na glavo in trdi, prvič, v bistvu priznava nasledstvo Ljubljanske banke in prenaša stroške terjatev na državo neposredno, se pravi na proračun. Teh vlog je bilo za 270 milijonov, nabralo se je še nekaj obresti, tako da lahko predvidevamo kot prvo in neposredno posledico tega zakona danes, da bo Slovenija oškodovana za nekaj sto milijonov evrov. To je tudi razlog, zakaj je v prvem poskusu konec lanskega leta ministrica pogorela že na Vladi. Vsi ministri Cerarjeve vlade so jo takrat preglasovali in ministrica je ponudila odstop. Po izteku mandata poskuša to isto rešitev še enkrat pripeljati skozi zadnja vrata, potem ko se je mandat iztekel, potem ko je premier odstopil sredi marca.

Druga zadeva, na katero je treba opozoriti, je, da to ni nič drugega kot pot v poceni razprodajo, v nasprotju s tistim, kar smo prej slišali iz stališča Poslanske skupine SD, so vse druge poslanske skupine, ki so govorile pred menoj, priznale, da je namen optimizacija kupnine. Ampak kakšna optimizacija? V Novo Ljubljansko banko je bilo vloženo preko 2,3 milijarde dokapitalizacije samo v zadnji rundi. Trenutno je njena knjigovodska vrednost 1,6 milijarde. In ne moje besede, ampak besede Antona Žuniča, državnega sekretarja Cerarjeve vlade, ki je danes spregovoril za portal Siol.net, so, da bi lahko bila tržna vrednost take banke enkrat ali večkrat višja od njene knjigovodske vrednosti, ki je 1,6 milijarde. To je on rekel, samo ponavljam njegove besede. Za koliko bomo banko prodali pod pogoji, v katerih jo prodaja Cerarjeva vlada in ki jo forsira ministrica Vraničar Erman, ne vemo. Ne ve niti sama ministrica. Niti na zaprti seji ni hotela povedati niti okvirne številke. Govori pa se o nekih mogoče 650 milijonih. Če malo seštejem, 400 milijonov hrvaških tožb bo prišlo neposredno na Republiko Slovenijo. Od 2,3 milijard dokapitalizacij bomo koliko realizirali? Mogoče

650 milijonov. Pogovarjamo se tukaj o znesku morda milijarde in pol, ki ga bo država Slovenija izgubila, če nadaljujemo po tej poti – sprejetje tega zakona in razprodaja banke.

Prej je premier v odstopu govoril o drugem tiru. Drugi tir je stal manj, pa smo zadnjič šli na dva referendumata. Sedaj pa imamo vlado, ki opravlja tekoče posle, in se kar takole čez noč odločimo milijardo in pol. Kdo daje legitimnost temu? Državni zbor že ne. Niti na zaprti seji ni ministrica dobila zelene luči za ta ukrep. Zato v Levici predlagamo, da danes zavrnemo ta zakon. Polagam vam na srce, vsem poslankam in poslancem, da si pred glasovanjem preberete vsaj tisto, kar je danes Primož Cirman napisal na portalu Siol.net, kjer je spregovoril tudi omenjeni državni sekretar, in da se predvsem odločite pametno. Ni res, da smo v brezizhodni poziciji, da alternative ni, kot pravi ministrica, ki poskuša pozirati kot železna lady. Lahko se gremo ponovno pogajati, kot so se šli Portugalci. Lahko se pogovarjamo tudi o tem, da bi bil boljši scenarij, da banka državno pomoč začne državi vračati. V tem primeru vsaj državni proračun ne bo oropan. Hvala.

PRESEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Besedo ima poslanska skupina Nova Slovenija – krščanski demokrati, zanj Jožef Horvat.

JOŽEF HORVAT (PS NSi): Hvala, spoštovani gospod predsednik Državnega zbora. Spoštovana ministrica, dragi kolegice in kolegi!

Pri poslanski skupini Nove Slovenije smo relativno zadovoljni, saj se je zbudila Vlada potem, ko smo že davno pred nekaj meseci poslanski Nove Slovenije in SDS navili oziroma navijali budilko. Zdaj ta budilka očitno je učinkovala. Bolje pozno kot nikoli. Ko vsi vemo, gospe in gospodje, smo leta 2013 reševali slovenske banke. V skladu s sklepom Evropske komisije o odobritvi državne sanacije, državne pomoči je Slovenija sprejela tudi niz zavez, ce katalog zavez. Ena od teh zavez je, da bo Slovenija prodala $\frac{3}{4}$ minus 1 delnico Nove Ljubljanske Banke, in to do konca leta 2017. Minilo je več kot pol leta. Večkrat, velikokrat sem že imenoval, citiral določbe dokumenta SA33229, SA kot State Aid, ki ima datum 18. december 2013. Žal je predvsem slovenska politična levica, tukaj je levica pisano z malo, s prodajo Nove Ljubljanske banke vedno znova in znova odlašala. Kako je to vplivalo in vpliva na ceno delnice, je vsakemu, ki se majčkeno spozna na borzni trg, tudi jasno. Vedno je iskala nove izgovore in nikoli za prodajo ni bil pravi čas.

Za odlašanje, zanimivo, za odlašanje s prodajo je koalicija kot priročen izgovor navedla celo brexit – naj razume, kdor more. Med izgovori za odlog prodaje se je na hitro pojavil tudi problem hrvaških varčevalcev, kljub temu da problem obstaja že zelo dolgo in bi ga lahko vlada rešila tudi že pred časom. Kasneje je Slovenija pri Evropski komisiji sprostila enoletni

odlog za prodajo četrte banke. V skladu s spremenjeno zavezo, ki jo je odobrila Evropska komisija, bi morala Slovenija do konca leta 2017 prodati 50 % Nove Ljubljanske Banke, preostali del pa še v letošnjem letu. Smo na polovici leta 2018, pa zaveze še vedno nismo izpolnili.

Vlada je v neizmerni želji po ohranitvi državnega lastništva v NLB ob izteku roka predlagala podaljšanje roka prodaje in imenovanje neodvisnega skrbnika, ki bi do dokončanja prodaje izvrševal delničarske pravice države. Da bi Komisija preučila, ali ti predlagani novi ukrepi v zadostni meri nadomeščajo odložitev prodaje banke za obdobje po koncu leta 2017, je januarja 2018 sprožila poglobljeno preiskavo. V primeru negativne odločbe Komisije bi Novi Ljubljanski banki lahko grozila celo kazen vrnitve celotne zadnje državne pomoči okoli 1,6 milijarde evrov. NLB potem najbrž ne bi bila več kapitalsko ustrezna. Vlada se je z odlašanjem prodaje NLB torej igrala z ognjem.

V Poslanski skupini Nove Slovenije se zavzemamo za takojšnjo prodajo te banke. Glavni razlog za prodajo pa ni zaveza, ki smo jo dali Evropski uniji, glavni razlog je v tem, da je država neodgovoren lastnik. V NLB smo konec koncev morali vložiti že krepko čez 2 milijardi evrov, a zato ta banka slovenskim podjetjem in državljanom ne daje nič bolj ugodnih kreditov kot druge banke, ki niso naše, torej niso državne. Nova Ljubljanska banka za dolgoročno uspešnost in razvoj potrebuje novega odgovornega lastnika. To je dejstvo. Končno je pred nami predlog konkretne rešitve, ki lahko olajša izvedbo in dokončanje prodaje Nove Ljubljanske banke. V Novi Sloveniji pa opozarjamo, da je problem hrvaških varčevalcev obstajal že zelo dolgo in da je tudi rešitev zanj bila znana že zelo dolgo. To, da je vlada s tem zakonom in privatizacijo prišla šele po volitvah, je jasen dokaz politizacije celotnega postopka in tega vprašanja. Vemo, da vlada ki opravlja tekoče posle, nima polnega mandata, pa se kljub temu obnaša, kot da to dejstvo ne obstaja, in nastopa v vlogi rešitelja slovenskih davkoplačevalcev. Resnica je povsem drugačna. Visoko škodo bomo spet nosili ravno mi, davkoplačevalci. Sklad Republike Slovenije za nasledstvo je namreč javni sklad in če denarja za nadomestitev negativnih finančnih posledic izvršb pravnomočnih sodnih odločb Republike Hrvaške ne bo dovolj, bo svoje premaknil še državni proračun.

Če potegnemo črto. Vlada Mira Cerarja vse od leta 2015, ko je bila znana prva sodba iz tega naslova, ni naredila nič. Obžalujemo. Poslanci Nove Slovenije bomo predlog zakona, ki ga obravnavamo, podprli. Na mestu pa je torej vprašanje, kdo bo nosil odgovornost za to malomarno gospodarjenje z našim premoženjem, materialno odgovornost in politično odgovornost. Zelo dobra materija za novo preiskovalno parlamentarno komisijo. Hvala lepa.

PREDSEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Besedo ima Poslanska skupina Stranke Alenke Bratušek, zanjo Marko Bandelli.

MARKO BANDELLI (PS SAB): Spoštovani predsednik, spoštovana ministrica, kolegi poslanci!

Kot zanimivost naj povem, ko govorimo naša stališča, je samo polovica navzočih, tako da je to en znak spoštovanja do samega argumenta.

Nova Ljubljanska banka je največja naložba naše države. Je pa tudi naložba, ki jo moramo prodati. Prodaja banke je cena, ki jo moramo plačati zato, da smo lahko krizo preživeli brez uničevalnih ukrepov trojke. To je cena za to, da smo krizo preživeli brez grškega scenarija in da imamo danes eno največjih rasti gospodarstva med državami članicami EU. Če bi v letih 2013 in 2014, ko je vlado vodila Alenka Bratušek, zaprosili za pomoč trojko, bi danes živeli v povsem drugačni državi – v državi z obubožanim in manj dostopnim javnim šolstvom, s še daljšimi čakalnimi dobami in povsem razsutim zdravstvom, v državi s še nižjimi pokojninami in brez mladih, ki bi vsi odšli v tujino za boljše in drugačne izzive. O rasti slovenskega gospodarstva in podjetništva bi danes lahko samo sanjali. Vse to je bilo pod vprašanjem takrat, ko se je Vlada pod vodstvom naše predsednice Alenke Bratušek odločala o reševanju banke NLB. Da ne bo pomote, to ni bila lahko odločitev, smo se pa pravilno odločili za reševanje banke. Čeprav nismo imeli takrat in nimamo še danes prav nobenega opravka z zablodami preteklih vlad in z goljufijami nekaterih pokvarjenih bančnikov in direktorjev podjetij, smo prevzeli odgovornost in s svojim ukrepanjem omogočili pogoje za novo rast v Sloveniji. Ostali smo samostojna država, ohranili smo socialno državo. Denar, ki smo ga dali takrat, dobivamo nazaj v proračun, v zdravstveno in pokojninsko blagajno. V zameno za to, da smo lahko takrat dali državi denar v banko NLB, je Evropska komisija odločila, da moramo banko prodati. In to, da moramo banko prodati, je na nek način tudi prav. Prav je, da se vsi držimo prava in pravil, ki veljajo znotraj Evropske unije. Nobeno podjetje ali banka ne sme biti v privilegiranem položaju. Vse to škodi drugim, ki niso. To, da moramo spoštovati pravila, da je prav, da pravila spoštujemo, pa lahko razumemo tudi vsi tisti, ki nas boli, ko Hrvaška pravil, dogovorov in odločb mednarodnih sodišč ne spoštuje. V Stranki Alenke Bratušek smo prepričani, da Slovenija za prenesene devizne vloge nekdanjih hrvaških varčevalcev Ljubljanske banke Hrvaški ali bankam, ki tam delujejo, ni dolžna nič. Nikakršnih obveznosti iz tega naslova nimata tudi Nova Ljubljanska banka niti njena predhodnica Ljubljanska banka. Hrvatom nismo dolžni nič. Zato v Stranki Alenke Bratušek pri teh procesih proti Ljubljanski banki že vse od začetka govorimo o pljenjenju naše države. A ne

gre samo za dejansko krajo, sodbe hrvaških sodišč poleg tega zmanjšujejo še vrednost banke NLB, ki jo poskušamo prodati za čim več. Za naš boj proti trojki lahko plačamo ceno, edino prav pa je, da je ta cena za našo državo čim nižja. In zakaj bi zaradi hrvaške države, ki se ne drži pravil, ta cena bila višja. Tega preprosto ne moremo in ne smemo dopustiti.

Ko torej sprejemamo ta zakon, nikakor ne priznavamo, da so sodbe hrvaških sodišč legitimne. Ne država, ne NLB nista dolžni ničesar. Pravimo ravno nasprotno, da so nelegitimne, in da bo morala Hrvaška ves ta denar, ki bo morda terjan od NLB in nato od Sklada za nasledstvo, nekoč vrniti skladu, in to z obrestmi. Če bomo mi na oblasti, bomo za to, da Hrvaška ta zaplenjeni denar vrne, naredili vse, kar bo v naši moči. Če že prodamo banko NLB, moramo zanjo dobiti čim več. S tem zakonom bomo ceno povečali. Kupci ne bodo mogli naši dobro delujoči banki, ki prinaša dobičke, zniževati cene s trditvijo, da se bojijo morebitnega nadaljnjega hrvaškega plenjenja. Hkrati pa bomo nekoč, ko se Hrvaška spametuje in začne delovati kot normalna država, dobili nazaj tudi denar, ki ga bomo morda, pravim morda, ne nujno, morali na podlagi tega zakona dati NLB za poplačilo nečesa, kar je po vseh kriterijih dejansko dolg in dolžnost Hrvaške.

Zaključek, predsednik. Imeti dostojanstvo, hrbtenico, biti pošten – včasih boli, je pa na dolgi rok to edino, kar šteje in kar ti prinese spoštovanje. V Stranki Alenke Bratušek bomo kot rečeno zakon podprli.

PRESEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Besedo ima Poslanska skupina Desus, zanjo Robert Polnar.

ROBERT POLNAR (PS DeSUS): Gospe poslanke, gospodje poslanci!

Prodaja tričetrtinskega deleža države v Novi Ljubljanski banki je sprejeta odločitev, ki se je ne da spremeniti. Zdaj gre za to, kako in kdaj bo država to storila. Kako, predvsem na kakšen način in s kakšnimi dodatnimi stroški. Kdaj pa opredeljuje časovno dimenzijo v skladu s predlaganimi spremembami prodajnih zavez. Bistveni pa so pričakovani, zlasti pa uresničeni bodoči prodajni izidi, neodvisno od zornega kota, s katerega gledamo na zadevo, odločamo o eni najbolj pomembnih podlag za gospodarsko prihodnost nacije. Vsem, ki so bili v Novi Ljubljanski banki pomembni odločevalci, je bilo dopuščeno, da so svoje dolgove, ki so jih ustvarili z nenadkrivljivim inteligentnim poslovanjem, prenesli v breme vseh davkoplačevalce. Imeli so odprte meje in imeli so prosti trg, dva pglavitna atributa tržnega kapitalizma. Zato je danes le z največjo možno težavo moč razumeti, kako je lahko pravovernost čistega svobodnega trga, ki je bila tedaj tako očitno postavljena na laž, spet zavladata kot prevladujoča ekonomska doktrina in kako smo jo znova nesposobni razumeti ali se

soočiti z njo. Pa vendar bi nas moral ta nenavadni pojav opomniti na glavno značilnost, ki jo ponazarja, neverjetno kratkost spomina tako med ekonomskimi teoretiki kot praktiki. Za trg bančnih storitev je značilna konkurenca. Nič drugače ni na tržišču ekonomskih idej, ki jih uporabljajo nosilci nacionalne ekonomske politike. Tudi tukaj, tako kot se spodobi, prevladujejo neizprosni zakoni konkurence. Vse ideje so dobrodošle. Vse ideje so enakopravne. Toda samo pod pogojem, da so neoliberalne. Kako se to manifestira v praksi, kako razmišljajo in kako delujejo svečeniki te doktrine? Ključni pojmi morajo biti svoboda posameznika, bolje rečeno potrošnika, svoboda izbire, liberalizacija, tržišče, optimalna alokacija sredstev, zasebna iniciativa, neomejena konkurenca, podjetništvo, vladavina prava, ambient, boljše rečeno spodbudno poslovno okolje, karkoli že to pomeni. Posvečenci te ideje se vselej nakremžijo v zgražajočo grimaso, kadar se omenjajo država in družba, javni interes in javna poraba, razvojna politika, brezposelnost, revščina in socialne razlike, progresivna obdavčitev oziroma obdavčitev nasploh, regulacija in državna intervencija, razen takrat, kadar se intervenira v prid močnih in bogatih. Opozorila, da se stvarnost nikakor ne more vklopiti v teoretične modele in predpostavke take vrste, ne zaležejo. Pa pri tem ne gre za ideološki upor. Gre za to, da se ekonomska politika približa stvarnosti in da preneha ignorirati empirijo in ekonomsko zgodovino. Jasno, take vrste politika vztraja pri nerazdružljivi povezavi ekonomije s politiko, filozofijo in etiko in odklonu ekonomske politike od brezračnega prostora abstraktnih ekonometričnih modelov.

Gospe in gospodje! Kdo nam torej daje žago v pest in jo usmerja k veji, na kateri sedimo? Treba bo kajpada kot vselej razodeti kdo. Ni pomembno, kaj počnejo drugi z nami. Pomembno je, kaj si prizadevamo sami. Škoda pa se bo pokazala kakor zmeraj – jutri zjutraj, ko nas bo spet kdo zbudil.

Zakon o zaščiti vrednosti kapitalске naložbe Republike Slovenije v Novo Ljubljansko banko je taktični ukrep, s katerim se poskuša zaščititi državno premoženje pred razvrednotenjem, zato ga bomo v Poslanski skupini Desus podprli. Hvala lepa.

PRESEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Besedo ima Poslanska skupina Slovenske nacionalne stranke, zanjo Zmago Jelinčič Plemeniti.

ZMAGO JELINČIČ PLEMENITI (PS SNS): Hvala lepa.

Zakon je pravzaprav posledica od 2013. leta nadaljevanje agonije in v tem času vse vlade oziroma dve vladi nista naredili nič, da bi zadevo rešili. Sedaj nas silijo, da bi ta sklic Državnega zbora moral prevzeti dolžnost, obveznost in pa tudi krivdo za tisto, česar niso naredili. Ne vem, zakaj je treba sedaj vladi, ki odhaja, na vrat na nos sprejemati te zakone, za

kateri se vpraša, ali jih bo kdo sploh upošteval. Hrvatje zagotovo ne. Hrvatje imajo svoje zadeve in v tem zakonu mi enostavno dezavuiramo tudi tisto, kar so Hrvatje sami sprejeli v zvezi s temi stvarmi, in sicer Uredbo o pretvarjanju deviznih depozita građana u javni dug Republike Hrvatske od leta 1991 do 1993 in pa Zakon o pretvarjanju deviznih depozita građana u javni dug Republike Hrvatske leta 1993. Mi smo na to pozabili, kot Hrvatje so nekaj sprejeli, mednarodni dogovorili so bili, sporazum o nasledstvu je bil, mokriški sporazum je bil. Ampak to nič ne velja, ker je že kaj zadaj. In se strinjam s kolegom, ki je rekel, da bo treba eno preiskovalno komisijo narediti v zvezi s tem in temeljito pregledati vse skupaj.

Govori se o tem, kako bo Ljubljanska banka na ta način zadržala ali pa morda, rečeno je bilo »verjetno« rešila te zadeve v zvezi s Hrvaško. Ne bo jih rešila. Vprašanje je tudi to, kdaj se bo odprlo vprašanje delovanja Ljubljanske banke v Frankfurtu. Tudi to še ni rešeno. Še ena huda zadeva se je pojavila danes v časopisu Demokracija, ko je Nebojša Medojević, poslanec v črnogorskem parlamentu rekel, da prav propad NLB zaradi slabih kreditov je bil prvi znak, da tu ne gre za slabe ocene upravljanja banke, temveč za ogromno shemo pranja umazanega denarja. Slaba posojila so bila samo pravna oblika pranja denarja. Z odpisom slabih kreditov zgubarskim podjetjem in s premikom le-teh na posebno banko za slabe kredite se trajno izbrišejo sledovi umazanega denarja pridobljenega s kriminalom. In tako naprej. Slovenija in NLB sta bili logična izbira za črnogorsko mafijo. Tudi to je izjavil črnogorski poslanec. Naprej je tudi rekel, da so ključni ustvarjalci te sheme, o kateri sem govoril, ostali zunaj dosega pravosodja, ker so bili v celotno zgodbo vključeni tudi ključni politiki in vladajoče stranke. Podobna usoda lahko doleti tudi NLB, saj bi preiskava dogodkov v tej banki odprla vprašanja odgovornosti nekaterih ključnih politikov v Sloveniji. Tukaj se je navezal na eno drugo banko, ki je že bila v stečajju.

In mi bomo zdaj sprejeli nek zakon, ki pravzaprav ničesar ne garantira. Ničesar ne garantira. Ko so govori, da bi morali ne vem kaj narediti in evropski skupnosti vendarle prodati vse skupaj, se človek vpraša, saj dokapitalizacija NLB ni izkrivljala evropskega bančnega trga oziroma sistema, saj NLB nima nobene ekspozičure v nobeni članici Evropske unije. Kaj smo potem naredili tukaj?! Jaz se strinjam z določenimi kolegi, ki pravijo, da je treba pogledati portugalski primer. Zakaj pa ne, če so oni uspeli, mi pa ne moremo. Jaz vem, da mi nimamo pogajalcev, ki bi v Evropski uniji nekaj trdno postavili pa bi rekli, s tem pa nismo zadovoljni, tega se pa ne gremo. Mi gremo tja ne s hlačami spušenimi do kolen, ampak brez hlač. In se uklanjamo levo, desno vsakomur. Bi bilo pa dobro, če bi enkrat spremenili ta način dela in bi povedali Evropi, da le nismo eni pezdeteje tam nekje v eni podalpski dolini, s

katerimi lahko počnejo kar hočejo. Še posebej, da to počnejo z nami Hrvatje. Hrvatje nas ne jemljejo resno in z raznimi potezami, ki jih dela naša vlada v odhodu, smo samo še manj in manj vredni.

PREDSEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Besedo ima Poslanska skupina Slovenske demokratske stranke, zanjo mag. Andrej Šircelj.

MAG. ANDREJ ŠIRCELJ (PS SDS): Predsednik, ministrica, državni sekretar, kolegi in kolegice.

S tem zakonom rešujemo Novo Ljubljansko banko oziroma rešujemo njeno kupnino oziroma njeno ceno. Z drugimi besedami, Nova Ljubljanska banka bo dobila tiste zneske, ki jih dejansko plačuje na podlagi odločb hrvaških sodišč, povrnjene s strani Sklada za nasledstvo, to naj bi zagotavljala ta pogodba na eni strani, zaradi tega bo njena cena tudi pri potencialnem kupcu verjetno višja, to se dejansko predvideva. Tukaj se govori o nekaj več kot 400 milijonih, če upoštevamo tako glavnico kot obresti. Takšne so ocene.

Zaradi tega zakona Nova Ljubljanska banka ne bo dobila nobenih dodatnih izplačil dividend, ki jih danes ne more izplačati. O tem bo odločala Evropska centralna banka. Zaradi tega so to iluzije, da bi se zaradi tega karkoli spremenilo. Zaradi tega zakon tudi hrvaška sodišča ne bodo nehala izdajati odločb. To, da bi se zaradi tega karkoli zgodilo, je iluzija. Hrvaška sodišča dejansko ne upoštevajo mednarodnih sporazumov, ki so jih podpisala z Republiko Slovenijo, niti Republika Hrvaška tega dejansko ne upošteva.

Ker se to ne upošteva, dejansko, bom rekel, nekdo je rekel pleni slovensko premoženje na Hrvaškem in zaradi tega lahko prihaja do samih izvršb.

Nova Ljubljanska banka toži, se pritožuje nad temi odločbami, vendar seveda sama odločba na določeni stopnji ne zadrži tega, da bi morali dejansko to plačati. Sami ukrepi iz tega zakona pomenijo, bom rekel, na nek način prenos obveznosti Nove Ljubljanske banke na Sklad za nasledstvo, ki je državna institucija z denarjem države in državljanov. Brez dodatnih ukrepov s strani Republike Slovenije dejansko pomeni, da bo ta denar prešel na ramena davkoplačevalcev. Ta zakon dejansko tudi pomeni nekakšno rešitev, ki sta jo Slovenska demokratska stranka in Nova Slovenija že predlagali s spremembo Ustavnega zakona. Pred nekaj meseci takrat tudi Vlada ni sprejela pozitivnega mnenja. V tistih rešitvah pa so bili tudi recipročni ukrepi. Teh danes v tem zakonu ni. Recipročni ukrepi zato, da bo Hrvaška povrnila ali pa da bo povrnjeno slovensko premoženje, ki je s strani hrvaških sodišč že odvzeto na Hrvaškem ali tudi kjerkoli drugje. Takrat je bilo to zavrženo. Ne vem, ali je šlo za politični prestiž ali ne. Sedaj se delna rešitev tistega uvaja s tem zakonom. Vendar tudi

ministrica za finance je včeraj na Skupnem odboru omenila, da Vlada pripravlja in da je že pripravila še ukrepe, s katerimi naj bi se zagotovila povrnitev slovenskega premoženja, ki je dejansko zarubljeno ali pa ki je plačano na Hrvaškem. Kar pomeni, da so še neki ukrepi. To je bilo dogovorjeno tudi na sestanku v mesecu juniju, ko so se o tem pogovarjali predsedniki parlamentarnih strank v slovenskem državnem zboru. Uveljavitev, obljuba in dogovor o tem, da bodo dodatni ukrepi dejansko izvedeni, je tisto, kar daje možnost, da bo dobila Slovenija povrnjeno to premoženje.

Zaradi tega ker verjamemo, da se bodo ti ukrepi dejansko tudi zgodili, da se bodo uresničili, Slovenska demokratska stranka ta zakon podpira.

PREDSEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Končali smo s predstavitvijo stališč poslanskih skupin.

Prehajamo na razpravo o 15. členu in vložnem amandmaju. V razpravo torej dajem 15. člen, ki ga je vložila Poslanska skupina Levica. Želi kdo razpravljati o tem 15. členu? Da. Prosim, da se za razpravo prijavite s pritiskom na tipko za govor. Odpiram prijavo.

Besedo ima Luka Mesec.

LUKA MESEC (PS Levica): Hvala za besedo še enkrat.

Poslušal sem vsa stališča in moram priznati, da nekaterih nisem razumel. Nisem razumel, zakaj DeSUS, ki v bistvu v pravo smer razmišlja in na prav način, sodeč po stališču njihovega predstavnika, vidi in razume problem v NLB, zdaj zakon v bistvu na koncu podpira. Prav tako ne razumem SDS. Mislim, da bi dva, tri mesece nazaj SDS ta zakon dobesedno raztrgal. Konec koncev je praktično v popolnem nasprotju s tistim, kar ste vi predlagali s svojim tako imenovanim UZITUL-om. Ta zakon je obratno od tega. Pod črto lahko rečem samo to, da je očitno slovenski politični razred poenoten v tem, da bo prihodnjemu lastniku NLB, ki mu banko prodal bistveno pod ceno, podelil še to darilo, da ga bo razbremenil poplačila potencialnih vračil hrvaških varčevalcev, in to prenese na breme slovenske države oziroma slovenskih davkoplačevalcev, ki so, če zdelimo tisti znesek 2 milijarde 300 milijonov evrov, že zdaj in vsak je že več kot tisoč evrov prispeval neposredno v sanacijo te banke. Če nadaljujemo po poti, ki nam jo črta ministrica Vraničar Erman in ji zdaj vse poslanske skupine tukaj prikimavate, verjetno niti 20 % tega denarja ne bomo nikoli več dobili nazaj v slovenski proračun in izgubili bomo največjo sistemsko banko, ki bi jo vsaka pametna država uporabljala kot institucijo, ki podpira in krepi domače gospodarstvo, mu sledi s kreditnimi linijami. To je konec koncev tudi glavni razlog, zakaj je bila ta banka v državni lasti toliko dolgo. Pa ni bila, da še na to odgovorim, vedno v državni lasti. Pred krizo, tega ne smete pozabiti tisti, ki govorite o bančnem kriminalu in tako

naprej, je bila tretjinski lastnik država. Podoben delež je imela belgijska banka KBC, ki je med drugim imela izvršnega direktorja za obvladovanje tveganj. Se pravi, direktor, ki ga je postavila belgijska banka, solastnica NLB, je bil pred krizo tisti, ki je presojal, kaj so tvegani krediti in kaj ne, kaj so tvegana posojila, kaj se lahko prevesi v slabe kredite. Ta privatni partner, na katerega se sedaj spet zanašate v ponovni prodaji, ne konkretno ta privatni, ampak privatni partner, ki je bil skrivaj za vse, kar se je pred krizo tam zgodilo, je po krizi iz banke enostavno pobegnil, svoj delež prodal in vso breme reševanja te banke prevajal na ramena slovenske države. Sedaj, ko je ta banka polna državnega denarja, jo bomo po enakem kopitu kot leta 2015 očitno NLB, prodali. V NLB je bilo vloženi 870 milijonov. Izkupiček ob prodaji je bil 250 milijonov. Informacija, ki se širi po slovenskem javnem prostoru, je, da si ji novi lastnik že prve pol leta izplačal kar za 438 milijonov evrov dobička. Če primer NKBM preslikamo v NLB, ga lahko samo pomnožite s faktorjem 2,5 verjetno. Če se pogovarjamo o neposrednih posledicah tega zakona in tega načina prodaje, ki ga izvaja Ministrstvo za finance.

V Levici še enkrat polagamo vsem na srce, da si preberete vsaj tisto, kar je danes bilo objavljeno na Siol.net in kar je konec koncev izrekel sekretar premierja v odhajanju, ki sedaj prostor zapušča, ki nasprotuje takemu postopanju. Takemu postopanju konec koncev nasprotuje vladna služba za zakonodajo. Izdala je negativno stališče. Dobite ga na spletni strani ob sklicu te seje. Takemu postopanju so konec koncev nasprotovali vsi ministri Cerarjeve vlade pred pol leta. Takemu postopanju je treba danes narediti konec, ker mi smo že skoraj dva meseca po volitvah, mi smo že skoraj pet mesecev po odstopu vlade, in nobene legitimnosti ta vlada in ta ministrica za finance nimata, da to izvršita. Treba je potegniti črto. Konec koncev Evropska unija nekako naj bi bila ustanovljena predvsem ob skupni zavezi k spoštovanju demokracije. In eden od temeljev demokracije je demokratična legitimnost. Vlada, ki je odstopila, ki je prečila ciljno črto volitev, te demokratične legitimnosti nima. Če kaj morajo v Bruslju razumeti, je to, da ni demokratične legitimnosti v tem trenutku za take postopke. Je ni. Mi smo šli dvakrat na referendum za nekaj čez milijardo evrov vreden drugi tir. Kako se lahko sedaj odločamo o usodi največje slovenske banke brez kakršnekoli trohice demokratične legitimnosti. Ministrica je na zaprti seji poskušala, tri pakete sklepov smo dobili v klet. Niti eden od teh ni čel čez. Niti eden. Danes boste poslanci verjetno rekli, da to ni neposredno povezano s privatizacijo, da gre za zaščito premoženja oziroma kapitalске naložbe države v NLB, in si s tem oprali roke. Ampak ni res, saj ministrica sama ves čas govori, da se ta zakon sprejema izključno zato, da bi se optimizirala kupnina v prodaji po hitrem postopku, ki bo sledil. Alternative so.

Na odboru sem večkrat povedal za portugalski primer. Tukaj si bom vzel malo časa, da pokažem, kakšnega zavajanja smo bili deležni. Najprej smo slišali s strani ministrstva, da če bi Slovenija vstopila ponovno z Evropsko komisijo in bila celo uspešna, se pravi, da bi Evropska komisija za Slovenijo naredila za izjemo in rekla, »dobro, po 107. in 108. členu Pogodbe o delovanju EU, če jo pravilno berete, ni šlo za nedovoljeno državno pomoč, ko je država kot stoodstotni lastnik dokapitalizirala banko NLB«. Lahko bi to naredili. In ministrstvo je reklo: »Ja, že, že, ampak v tem primeru bi Slovenijo in Evropsko komisijo doletele tožbe drugih držav članic, ki so bile v enakih situacijah, pa so svoje banke morale prodati.« Na vprašanje, katere so bile te države, sem dobil odgovor: Latvija, Irska, Portugalska. V petek sem bil na Dunaju in sem govoril s predstavnikmi portugalske vlade. Odgovorili so mi, ne le da oni nikakor ne bi tožili Evropske komisije ali Slovenije v takem primeru, ampak so oni sami primer, ko so pri Evropski komisiji dosegli s ponovnimi pogajanjmi izjemo in jim banke, ki so jo dokapitalizirali s 4 milijardami evrov, ni treba prodati. To so dosegli lani. Lahko si pogledate Caixa Geral de Depositos, Evropska komisija je javno objavila izjavo za javnost, imam jo tukaj natisnjeno, lahko jo tudi razmnožimo in si jo preberete, v identičnem primeru, kot ga imamo mi z NLB, ni šlo za nedovoljeno državno pomoč. Tukaj imamo precedenčni primer branja prava EU, ki nam ponuja zelo jasno alternativo. Portugalci so nam celo pripravljene pomagati pri tem. Ampak imamo pa v bistvu na drugi strani, se pravi na našem ministrstvu oziroma ministrici v odstopu očitno nek drug interes. Jaz ne vem, kakšen je ta interes. Lahko samo ugibam in sklepam, kdo vse bo imel koristi od te prisilne prodaje, v katero nas tiščijo. Ampak tukaj je alternativa.

Druga alternativa. Tukaj bom rekel, da je to delovna hipoteza, ker se moram še s kakšnim ekonomistom pogovoriti. V primeru, da sledimo ministričinim napotkom, bomo izgubili večino denarja, ki je bil vložen v NLB po krizi. Ona svari, da je najhujše, kar nas lahko doleti, to, da bi banka morala vrniti državno pomoč. Jaz v tem primeru razmišljam takole. Če bi se lahko dogovorili za neko obvladljivo obdobje zavračanja državne pomoči, banka je vendarle lani imela skoraj 200 milijonov dobička, to sploh ne bi bil slab scenarij. Državni proračun bi dobival dodatni priliv naslednjih 10, 15 let, banka bi ostala v državni lasti in znebila bi se vseh omejitev, v katere je sedaj potisnjena. Lahko bi začela normalno poslovati. Ministrica seveda zavija z očmi in se posmiha in tako naprej, ampak pogledajte, saj pravim, to je delovna hipoteza, o kateri je vredno razmisliti. Ampak kar ste vi počeli štiri leta, pa je, da ste hodili, ne se pogajali, ampak v bistvu golo sprejemati tisto, kar je Slovenija v nekih popolnoma drugih gospodarskih razmerah in okoliščinah bila primorana podpisati leta 2013. Če se že

pogajamo, se je treba tudi vrniti v leto 2013 in spomniti Evropsko komisijo, kako je Slovenijo prisilila v tako dokapitalizacijo, kot jo imamo. Avgusta leta 2013 sta bili tako NKBM kot NLB po ocenah evropskega regulatorja bank EBA kapitalsko ustrezni banki. Se pravi, nista bili prezadolženi, nista imeli preveč slabih kreditov. Njuna kapitalska ustreznost je bila okej. Štiri mesece kasneje, decembra 2013 pa je pod prisilo Evropske komisije bilo naračunanih kar 2,9 milijard slabih kreditov v teh dveh bankah. Se pravi, ta dolg je nastal v štirih mesecih, s tem ko je Evropska komisija izsilila, da je Slovenija privolila v neke nove stresne teste tujih bonitetnih agencij, ki so, mimogrede, odstopali za milijardo in pol, izbrali so večjega in Sloveniji je bilo pripisano, da mora v ti dve banki dati 2,9 milijardi evrov javnega denarja. To se je zgodilo pod prisilo Evropske komisije. Zato se danes sploh pogovarjamo o tem znesku dokapitalizacije in zato se danes sploh pogovarjamo o tej prisili, kamor nas je Evropska komisija kasneje spravila, da je zdaj pa treba to banko, ko je enkrat polna javnega denarja, prodati. Treba se je vrniti k izvornemu grehu in pokazati Evropski komisiji, kaj je takrat počela, s kakšno šlamastiko so bili ti testi narejeni. Saj se verjetno še spomnite pripovedovanj, da so dobesedno študentje ekonomije se vozili okrog z avtomobili in skozi okno malo čez palec ocenjevali, koliko je vredna ta nasedla naložba in koliko je vreden tisti blok, tamle, ki ni do konca zgrajen. Tako nekako so bili narejeni tisti stresni testi, zato so bila tudi razhajanja med njimi milijardo in pol. Nikjer v Evropi se to ni zgodilo, v Sloveniji se je. Nikjer v Evropi ni to pripeljalo do ponovnih prevpraševanj o legitimnosti teh stresnih testov, ampak je bila sprejeta najvišja možna ocena in banke zalite z javnim denarjem, potem brez problema izvršena tudi nadaljnja zaveza, to je, da banke pač brez pardona, brez ugovora, brez protesta prodamo. Tukaj smo danes.

Jaz vas zdaj iskreno pozivam, ker vem, da ste novi poslanci in razumem, kakšno ozračje v bistvu kuha ministrica s svojimi prikazovanji skorajšnjega potopa NLB, če je v hipu ne prodamo, da še enkrat razmislite o tem, če je njena pot, ki nam jo danes tukaj ponuja, res optimalna. Jaz mislim, da ni, pa ne samo zaradi tega, ker v naši stranki nasprotujemo prodaji NLB, ampak iz golega računa, koliko denarja bomo dobili povrnjenega od tistega, kar smo pod prisilo morali dati v banko in kar zdaj pod prisilo prodajamo. Jaz mislim, da zanemarljiv delež in da je to nacionalna katastrofa v razsežnosti koruptivnih projektov, kot so bili TEŠ 6 in podobno. Ampak zdaj imamo še priložnost, da jo ustavimo. Hvala.

PREDSEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Besedo ima Nataša Sukič.

NATAŠA SUKIČ (PS Levica): Spoštovane, spoštovani.! Hvala za besedo.

Saj kaj bistveno drugačnega ali novega, kar je pred mano povedal Luka Mesec, sicer ne morem dodati. Zanimivo se mi zdi, prav nenavadno se mi zdi, od kar sem prišla v ta parlament, pa nisem še dolgo v njem, kot mnogi med vami ne, živimo nenehno v stanju nekih izrednih razmer. Ves čas sprejemamo neke izredne ukrepe. Že prejšnjič smo opozarjali, da bo tisti na glavo sprejet zakon v zvezi z otroško srčno kirurgijo imel škodljive posledice. Danes in že včeraj smo brali prve učinke tega. Se že trese in maje zdravstveni sistem, sistem javnega zdravstva, prvi rezultati in učinki so že tu. Društvo zdravnikov že protestira. Zdravniki in strokovnjaki bodo terjali svoje, če ne bodo tudi oni odšli, pa lahko kar celo zdravstvo postavimo s pomočjo zdravnikov, ki nas bodo stali 2 tisoč 400 evrov neto na dan plus 6 tisoč evrov hotel pet zvezdic na mesec. Pa dva takšna že imamo. Pa kaj počneta? Samo svetujete za enkrat, prav nič še ne zdravita. Samo toliko za ilustracijo. Zadnjič smo pod pezo izrednih razmer sprejemali tisti zakon, ki je bil na glavo. Danes bomo sprejeli ponovno zakon na glavo, ki je pa, zdaj sem pa poskušala malo na drug način še malo argumentirati ali podčrtati ene stvari, ki jih je Luka povedal. Zanimivo, glejte, tisti, ki trdite, da danes nič v zvezi s prodajo Nove Ljubljanske banke ne sprejemamo. Ni res, danes sprejemamo pospeške za prodajo Nove Ljubljanske banke. To je popolnoma neminovno dejstvo, in to so priznale pravzaprav vse poslanske skupine, razen Poslanske skupine Socialnih demokratov. Tudi ni res, da s tem ne vem kaj rešujemo. Ne, ni prav, da se držimo izsiljenih zavez v letu 2013 s strani Evropske komisije. Pozneje bom pojasnila, kaj vse in kako te stvari so. Ni prav in dejansko imamo smolo. Smolo imamo tukaj v Državnem zboru, da obstaja portugalski primer, ki smo ga jasno predstavili. Smolo imamo zato, ker jaz res ne razumem, zakaj se vsi skupaj ne odločamo in ne poskusimo iti po tej poti. Pa vsaj poskušajmo. Poskušajmo iti v Bruselj, poskušajmo se izpogajati, tako kot so se izpogajali Portugalci, in ne prodajamo Nove Ljubljanske banke kar tako čez noč in kar tako brez pravih razmislekov in brez pravih kalkulacij in presoji, kaj to pomeni, kakšne učinke bo to imelo srednjeročno, dolgoročno na to državo, na naše gospodarstvo itn. Ne razumem, zakaj vsaj ne poizkusimo. Poleg tega je treba opozoriti, da Portugalci ne samo da so izpogajali, da so lahko ohranili, obranili svojo banko pred izsiljeno prodajo, oni so celo revidirali določene zaveze za nazaj. To lahko mi prav tako mirno storimo, ker imamo pravzaprav vse argumente, če jih le hočemo uporabiti za to.

Za mene je fenomen, da bo ministrica Vraničar Ermanova izgleda danes uspela, da bo država de facto jamčila za vse te zadeve finančno. Gre za obvod, ki de facto pomeni, da Slovenija jamči za plačilo obveznosti iz sodb glede prenesenih deviznih vlog na Hrvaškem. Lahko se samo spomnimo, eni se pač ne

moremo spomniti, ker nismo tukaj sedeli, razen kar smo brali v medijih, da je to ideja lani kot edina v Vladi ta ministrica zagovarjala. In zanimivo, vsi ostali ministri se s tem niso strinjali, tudi iz tistih strank, ki boste danes to gladko podprle. Še pred nekaj meseci tega ona ni uspela izpeljati in takrat je ponudila odstop. Danes v tem medvladju, v teh kalnih vodah ribarjenja, ko pravzaprav ta vlada v odstopu sploh nima več teh pooblastil, samo tehnične zadeve bi morale peljati, in to ni tehnična zadeva, in ko nove vlade še nimamo, ko je tukaj kup novih poslank in poslancev, danes bo ta ministrica gladko, kot je slišati iz vaših napovedi, pripeljala ta škodljiv zakon, škodljiv zakon, ponavljam, skozi stranska vrata.

Zdaj pa malo pogledimo, zakaj je ta zakon pravzaprav škodljiv. Prvič je škodljiv zato, ker s tem zakonom Slovenija vso pravno obrambo Nove Ljubljanske banke, ki jo določajo sporazumi in memorandumi iz preteklosti, pravzaprav postavlja na glavo. To pomeni, da že s tem, ko bi ga sprejeli ali ga bomo sprejeli, priznavamo, da prejšnji mednarodni sporazumi, judikati in ustavni zakon sploh niso bili dovolj. Na to je že aprila letos opozoril Državni zbor nekdanji viceguverner Banke Slovenije Andreji Rant. Ampak tudi to očitno danes ta trenutek očitno, ne vem, ali ste pozabili nekateri, ni pomembno. Naj spomnim, kar je Luka že povedal, gre za dunajski sporazum o nasledstvu iz leta 2001, memorandum iz Mokric iz leta 2013, po besedah državnega sekretarja Antona Žuniča, citiram, ki za današnji Siol pravi: »Za plačilo zahtevkov ni nobene pravne osnove.« To poudarja Žunič, ki opozarja še na eno pravno varovalko v prid NLB, in sicer na evropsko uredbo iz leta 2012, ki ne dovoljuje reševanje mednarodnega spora na hrbtu zasebnega subjekta. V tem primeru torej Nove Ljubljanske banke, saj bi to pomenilo kršenje javnega reda vsake posamezne članice EU. Še celo to imamo iz leta 2012, evropsko uredbo. Jaz ne vem, ali mi pri vseh teh uredbah, pri mokriškem memorandumu pri dunajskem sporazumu, mi res potrebujemo ta zakon. V čem je pravzaprav stvar? In tudi mislim, da je to bilo stališče Poslanske skupine Stranke Alenke Bratušek, ki pravi, da v letu 2013 je bila zaveza o prodaji Nove Ljubljanske banke cena za to, da nismo tukaj doživeli grškega scenarija. To je popolna demagogija in ni res. Zdaj bom dokazala, zakaj pravzaprav ni res. Ker nismo bili v tej situaciji, kot je bila Grčija, niti približno. Slovenija je bila dejansko prisiljena v sprejetje zaveze z različnimi tovrstnimi akrobacijami in manipulacijami. Te zaveze pa vsaj mi presojamo tako, da so izjemno škodljive. Slovenija takrat resnično – ker kriza je bila, je zamajala svetovne trge, torej je zamajala tudi nas – ni imela druge rešite, kot da dokapitaliziramo Novo Ljubljansko banko, če hočemo odpraviti resne motnje v gospodarstvu. Luka je prej jasno pojasnil, da nismo bili mi edini sami slabi gospodarji. To, kar trdite v Novi Sloveniji, ni res. Belgijci so bili enako

sodgovorni za to zgodbo, celo njihov direktor je bil tisti, ki je bil še najbolj odgovoren za to zgodbo tveganih naložb, tako da tudi to ne bo držalo, ko pravimo, da smo bili mi tako strahotno slabi gospodarji ves čas. Problem je v tem, da je Vlada slepo pristala na takratna stališča Evropske komisije glede državne pomoči, ki pa so v resnici ekonomsko popolnoma nesmiselna, politično pa izjemno škodljiva za našo državo.

Evropska pravila, zanimivo, dopuščajo, da Slovenija daje državno pomoč tujim podjetjem, kot sta recimo Magna ali Revoz. In tukaj naenkrat nič ni govora o nekih izravnalnih ukrepih oziroma po mnenju komisije pomoč tujemu kapitalu v tem primeru ne izkrivlja konkurence. Že to se meni zdi zelo zanimivo, glede na ta stališča v zvezi z našo banko. Ko pa gre za sanacijo banke in celotnega bančnega sistema, kar je bila takrat nuja v danih zgodovinskih okoliščinah, ki je bil v krizi tudi zaradi politike, ne samo zaradi slabega gospodarjenja ali pa celo napak tudi pred tem Belgijcev in tako naprej, ampak tudi zaradi slabih politik Evropske komisije in Evropske centralne banke. Tudi to je imelo svoje vplive ne samo na naše banke, tudi na banke drugje, ampak seveda tudi na našo banko. In potem ta ista komisija zahteva, da poceni prodamo banko, v katero smo vložili, kot smo danes slišali, okrog 2,3 milijarde evrov. Toliko smo že do zdaj vložili. Pri čemer ta ista Evropska komisija ni prispevala enega samega centa, ampak zdajle bomo mi to banko za drobiž dobesedno prodali in tako čez palec pogledano, težko je določiti, težko je točno prognozirati, ampak okrog milijardo in pol pa bomo gotovo izgubili s takšno potezo. Vlada – katerakoli je bila in katerakoli bo bi morala odločno zavrniti takšno logiko, ki je strogo politična in krivična do malih držav in nima nikakršne ekonomske racionalnosti, če gledamo z našega stališča. Verjetno pa ima za koga drugega to ekonomsko racionalnost.

Ljudem bi bilo treba enkrat za vselej jasno povedati, da so odločbe Evropske komisije pretveza za to, da se izsili privatizacija. Kako je z Deutsche Bank, včeraj smo se pogovarjali na odboru, ali imajo slučajno vse države vse te banke sprivatizirane ali so vendarle kakšne druge zgodbe v ozadju? Tisti, ki se bolj spoznate na bančni sektor, si kar sami odgovorite na to vprašanje, ker jaz se na ta sektor ne spoznam tako dobro, vem pa, da za vse države očitno ne veljajo enaka pravila v tej isti Evropi.

Privatizacija Nove Ljubljanske banke torej ni noben izravnalni ukrep v resnici, ker nima vpliva na konkurenco. Če Slovenija proda Novo Ljubljansko banko, se bo zgodilo – kaj? Zgodilo se bo, da bo nek investitor v državni proračun vplačal nekaj 100 milijonov evrov, šlo bo za transakcijo med državo in tem investitorjem, sam konkurenčni položaj Nove ljubljanske banke pa se zaradi privatizacije ne bo v resnici spremenil niti za milimeter, prav nič. Banka bo po transakciji enaka, kot je bila pred to transakcijo.

Zato pri zahtevah pri privatizaciji v resnici ne gre za izpolnjevanje 107. člena Pogodbe o delovanju Evropske unije, ki omejuje pravno pomoč in poseganje v prosto konkurenco, kot se tukaj prikazuje, ampak v resnici gre za kršitev 345. člena Pogodbe. Ta namreč določa, da mora biti Evropska komisija nevtralna do oblik lastnine. Ne sme privilegirati privatne lastnine v državah članicah. To je zelo pomembno. In na to se tukaj pozablja ali pa se sprenevedamo, da ne vemo. Če bi vlada ravnala odgovorno, na kar je opozoril že Luka, bi že v primeru Nove Kreditne banke Maribor naredila to, kar sta dosegli Portugalska in tudi Italija. Ni Portugalska pravzaprav sploh edina v Evropi. In če že ne bi zahtevala odprave izsiljenih zavez, pa bi jo morala, bi morala doseči vsaj en res razumen odlog prodaje, tako kot je tudi opozoril že Luka.

Ne bom se več dalje spuščala v podrobnosti, ker bi jih lahko do jutri naštevala. Še na eno stvar bi mogoče opozorila, kar me je včeraj na Skupnem odboru izjemno zmotilo. Danes sicer to ni bilo izrečeno s strani ministrice. Ministrica je nekako med vrsticami dala vedeti, da s tovrstnimi razpravami, kot si jih privoščimo recimo v Levici, se dodatno znižuje vrednost banke, češ, da tudi to vpliva, razprave, razpoloženje v parlamentu, klima v politiki, vse to sedaj znižuje vrednost tej banki. Jaz bi samo rada nekako opozorila, da če že gremo s tovrstnimi zakoni na glavo v medvladju, za kar ni nobene legitimite, in to je res vprašanje, kako je to sploh možno, če že gremo s takimi zakoni na glavo, iz Slovenije delati periferno evropsko državo, v bistvu kolonijo že tako rekoč, potem vsaj ohranimo svojo demokratičnost, ne pa da si privoščimo še demokratični deficit in bomo poslanecem nekako med vrsticami grozili, češ, če boste pa takole neprimerno razpravljali, boste vi tisti, ki boste krivi, da se bo dodatno znižala vrednost Nove Ljubljanske banke.

Jaz ne vem. Jaz pozivam, da še enkrat resnično premislite. Poglejte, zavedajmo se, že to je zanimivo, v kakšnem momentu se mi gremo takšne odločitve. V trenutku ko nove vlade še ni. Sedaj ne vem, ali se s tem testirajo takšne in drugačne koalicije in se hočete drug drugemu enostavno dopasti in ste pozabili nekateri, celo tisti, ki ste bili prej v koaliciji, ste enostavno pozabili, da ste pravzaprav to isto idejo te iste ministrice zavrnili še nekaj mesecev pred tem. Pa mi pojasnite vsaj to, kako to, da naenkrat pa ta ideja deluje. Kako to, da pred nekaj meseci ni in kako to da naenkrat deluje? Meni je to nerazumljivo. Jaz vas pozivam, premislite o tem, kajti to je dejansko pospešek v brezglavo prodajo nečesa, kar ni nujno prodati. Poskušajmo se vsaj prej izpogajati za portugalsko pot. Če ne bo šlo, pa še zmeraj lahko prodamo. Hvala lepa.

PRESEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Besedo ima Robert Pavšič.

ROBERT PAVŠIČ (PS LMŠ): Hvala za besedo.

Malo smo zašli s teme, ampak pričakovano in mislim, da tudi prav. Treba je govoriti o morebitnih alternativah posledic tega zakona. Seveda je zakon neposredno povezan s prodajo banke, o tem govori že njegovo ime – zakon za zaščito vrednosti. Vrednost pa je tržna kategorija, ki se določa na ponudbi in povpraševanju, torej na prodaji in kupovanju. Da se NLB prodaja, je dejstvo. Ali lahko to spremenimo, ne vem, mogoče pa lahko poiščemo poti, kot jih iščemo sedaj pri zaščiti našega premoženja. Sodb hrvaških sodišč ne priznavamo, in to izpodbijamo s pravnimi sredstvi. Tudi s tem zakonom, s katerim ščitimo svojo naložbo in konec koncev tudi lastno suverenost. Mediji danes poročajo, da je ta zakon darilo države bodočemu kupcu. Seveda je to povsem mogoče. Lahko pa pogledamo na to vprašanje z drugega aspekta. Pri svojih trditvah, da imamo prav kot država, kot lastniki banke, smo prav v tolikšni meri, da za to jamčimo tudi s svojim premoženjem, kar dejansko sklad tudi počenja. Seveda pa bode v oči nekaj dejstev, predvsem nujni postopek, trditve državnega sekretarja danes v članku iz Siola, in da spet izbiramo med slabimi in najmanj slabimi potencialnimi scenariji. Zgleda, da se bomo morali novi poslanci tega kar navaditi.

Zakaj pa bom podprl zakon? Ker ne gre za saniranje poslovnih odločitev banke, ampak gre za jamstvo zaradi političnih odločitev izpred 30 let. Da moramo mi te potencialne odškodnine plačati, ni kriva poslovna politika banke, ampak politične razmere, ki so nastopile pred 30 leti. Hvala lepa.

PRESEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Besedo ima ministrica za finance Mateja Vraničar Erman.

MAG. MATEJA VRANIČAR ERMAN: Hvala lepa, gospod predsednik.

Začela bom z opredelitvijo do vloženega amandmaja. Ne nazadnje je razprava odprta v zvezi z amandmajem k 15. členu. Predlaganega amandmaja kot predstavnica Vlade v tej razpravi ne morem podpreti. Predlagani amandma predvideva, da bi se odložila uveljavitev zakona do 1. januarja 2021, s tem pa preprosto izničimo namene in cilje, ki jih želimo z zakonom doseči. Toliko o predlogu amandmaja.

Zdaj pa mi dovolite, da se osredotočim nekoliko bolj na dosedanjo razpravo in odgovorim na nekatere trditve. V eni zadevi se z gospodom Mescem strinjava, to je, da so nekatera predstavljena stališča milo rečeno nerazumljiva. Pa še to bom dodala, nekatera stališča temeljijo na netočnih informacijah in trditvah.

Prva netočnost je, da je bila banka NLB v letu 2013 dokapitalizirana v višini 2,3 milijarde evrov. To ne drži. Višina dokapitalizacije v letu 2013 je bila milijardo 550 milijonov. 2 milijardi

300 znašajo vse dokapitalizacije, ki jih je država izvedla v tej banki od leta 2009 dalje.

Nadalje ne drži trditev, da sem enak predlog predlagala decembra in da so vsi ministri glasovali proti. Decembra sem Vladi predlagala spremembo zavez. S tem da je Vlada potrdila ta predlog spremembe zavez in da smo jih kot Vlada posredovali Evropski komisiji, smo omogočili nadaljevanje pogajanj z Evropsko komisijo, ki so pripeljala do nove različice predloga spremenjenih prodajnih zavez, ki so bile v petek poslane Evropski komisiji. In ne drži trditev, da sem decembra ponudila odstop. Ne drži trditev, da je bil sistem zaščite, ki sem ga predlagala lani, identičen temu, ki ga imate v obravnavi danes v tem predlogu zakona.

Drži pa ena zadeva. Zelo resno jemljem prisego, ki sem jo dala tukaj za tem odrom, in zelo odgovorno jemljem svoje izjave. Zaradi tega so moje izjave preišljene in včasih tudi previdne, predvsem pa temeljijo na argumentih. Samo žalosti me lahko, da se kot čisto zlato jemljejo neke izjave, popolnoma nepodkrepljene s kakršnimkoli argumentom, samo zato, ker ustrezajo stališčem, ki jih zagovarjamo, in po drugi strani s poskusi diskreditacije, diskreditirajo druge trditve, ki temeljijo na argumentih. Te sem večkrat predstavila in jih v interesu časa današnje razprave ne bom ponavljala.

Očita se mi, da nočem povedati cene. Noben odgovoren minister je v tej fazi ne bi povedal in je ne sme povedati. In je prav, da je ne pove. Ker mora ceno določati trg.

In ne drži, da gre za enake postopke, kot so bili v letu 2002, ko je v lastništvo banke vstopila belgijska KBC in EBRD. V ničemer ne spreminjamo odločitve tega državnega zbora, da se gre pri NLB v privatizacijo po metodi prve prodaje delnic in da je treba zasledovati razpršeno lastništvo in da država obdrži 25 odstotkov in eno delnico in da nihče ne sme biti večji lastnik kot država. V ničemer tega ne spreminjamo. In ta postopek prodaje je nekaj povsem drugega kot prodaja strateškemu soinvestitorju.

Ne drži, da ta zakon pelje v poceni razprodajo. Ta zakon omogoči, da se lahko prodajni postopek v zvezi z NLB izvede na podlagi tržnih principov; na podlagi enakih principov, kot so se prodajale druge banke, ki so bile v času krize deležne državne pomoči in so države v odnosu do odobritve teh državnih pomoči sprejele zavezo, da jih bodo privatizirale v določenem času. Slovenski primer v tem primeru je nekoliko poseben. Zakaj? Zaradi tega, ker smo zadnji se lotili tovrstne sanacije bančnega sistema, ker smo dobili enega daljših rokov za ponovno privatizacijo bank v tisti odločbi iz leta 2013 in ker nam po odločbi iz leta 2013 tudi zaradi odločitve tega parlamenta iz leta 2012 ni treba privatizirati NLB v celoti, torej v 100 odstotkih, ampak lahko kot država zadržimo 25 odstotkov in eno delnico.

Naj se na tem mestu osredotočim nekoliko na tako poudarjeni portugalski primer.

Portugalska je v času krize reševala celo vrsto bank. Veliko bank, različnih. Ena med njimi je bila tudi Caixa Geral de Depositos, tako imenovana CGD, ki je bila dokapitalizirana dvakrat. Prvič v letu 2013, v juliju 2013, torej prej, preden so začele veljati nove smernice za dodeljevanje državnih pomoči v bančnem sistemu, in takrat je Evropska komisija odobrila kot dovoljeno državno pomoč dokapitalizacijo v višini 1,6 milijarde evrov, hkrati pa odobrila tudi načrt prestrukturiranja zavezami do konca leta 2017. Med temi zavezami ni bilo zaveze, da mora država prodati kakršenkoli svoj delež v banki. Marca 2017 je Evropska komisija potrdila skladnost druge dokapitalizacije v višini 3,9 milijarde s pravili državne pomoči. Takrat je Evropska komisija presodila, da dokapitalizacija ne predstavlja državne pomoči, ker je je države izvedla pod pogoji, kakršne bi sprejel tudi zasebni investitor. Ker ni šlo za državno pomoč, v tem primeru seveda ni bilo zaveze, da mora država prodati kakršenkoli svoj delež v banki. Kljub temu da smo v preteklih mesecih zelo natančno proučevali najrazličnejše primer dodeljene državne pomoči bankam, nismo zasledili niti enega primera, ko bi bila prodajna zaveza dana in potrjena s strani Evropske komisije, prodajna zaveza države dana, potrjena, pa potem spremenjena. Ni takega primera. In primer Portugalske, ta primer banke CGD, ni identičen s slovenskim primerom glede na stanje, kakršno je danes. Mi rešujemo stanje, kakršno je danes, mi ne rešujemo stanja, kakršno je bilo v letu 2013, ko bi mogoče ta argument še zdržal. Danes, žal, ne more zdržati.

Še enkrat. Ta primer s slovenskim primerom ni primerljiv in ga ne moremo šteti kot možno alternativo temu, kar danes predlagamo. In še enkrat, ne pozabiti, Slovenija je dolžna privatizirati 75 % minus eno delnico, ne 100 odstotkov, kot je bilo v primerih vseh ostalih prodajnih zavez, ki jih je Evropska komisija vključevala v odločbe o odobritvi državne pomoči. Ne pozabiti tudi, da so se smernice za dodelitev državne pomoči skozi čas spreminjale in smernice, po katerih je bila Sloveniji dodeljena oziroma omogočena državna pomoč, so strožje, ker smo pač toliko časa odlašali s potrebno sanacijo bančnega sistema.

Prav tako ne drži trditev, da bi s tem zakonom povozili vse dosedanje sisteme zaščite. V besedilu zakona v 3. členu eksplicitno ponavljamo nepriznavanje odgovornosti za prenesene devizne vloge, ampak kot odgovoren lastnik kapitalske naložbe v NLB, smo dolžni z ukrepi, ki so v naši pristojnosti, omogočiti, da ta naložba normalno deluje; in to je to, kar ta zakon omogoča. Omogoča, da lahko uživamo lastninska upravičenja ali pa kapitalska upravičenja, če hočete, in omogoča, da če že moramo iti v prodajo in če smo se odločili v preteklih letih, da želimo banko v 75 % privatizirati, da bo ta privatizacija tekla po tržnih pogojih in ne zaradi nekega bremena preteklosti. Ja, zaradi jamstva lahko pride do določenega

vpliva na javnofinančno sliko oziroma na določena izplačila iz javnih sredstev, ampak ta so neprimerno nižja, kot bi bilo prikrajšanje, če takega ukrepa ne bi sprejeli. Zaradi tega ne pristajam na tezo, da ta zakon pomeni pot v poceni razprodajo banke, ampak ravno obratno; omogoča, da banka posluje in da banka lahko se osredotoči na svoje poslanstvo.

Vrnitev državne pomoči kot alternativa. Prvo, to je polom za slovenski finančni sistem kot tak in velika destabilizacija sistema. NLB bi morala povrniti ustrezen delež vse doslej dodeljene državne pomoči, torej izhodišče bi bilo 2 milijardi 300. Bilančna vsota oziroma vrednost banke, kapitalska ustreznost banke, bi bila s takim vračilom ogrožena, ne glede na to, v kolikem času se v bistvu te državne pomoči vrnejo, takoj je treba v knjigah banke knjižiti to obveznost in takoj pade kapitalska ustreznost banke. In kaj se zgodi? Po direktivi oziroma zdaj že Zakonu o reševanju in prisilnem prenehanju bank gre ta banka, ki zagotavlja več kot 23 % delež na slovenskem finančnem trgu, v postopek reševanja. Postopek reševanja pa pomeni, da se v stotih odstotkih odproda tistemu, ki je zanjo pripravljen odšteti nekaj evrov, ne nekaj milijonov. Nekaj evrov! Jaz si takega scenarija ne želim in ne želim prevzeti odgovornosti za tak razvoj dogodkov. Zaradi tega mislim, da je edino odgovorno, da sem, kljub temu da smo vlada v odhajanju, vztrajala na tem, da je treba sprejeti odločitve, ki nam omogočijo, da lahko stabilno poslujemo naprej v smislu stabilnosti banke in v smislu stabilnosti sistema kot takega.

Če boste presodili drugače, bom vašo odločitev spoštovala. Ampak mislim, da bi bila napačna. Hvala lepa.

PREDSEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Luka Mesec je želel repliko. Izvolite. / oglašanje iz dvorane/ Proceduralno, postopkovno ima prednost.

Gospod Česnik, izvolite.

PETER JOŽEF ČESNIK (PS SAB): Proceduralno.

Predlog amandmaja Levice je brezpredmeten. Danes ne odločamo o prodaji Nove Ljubljanske banke, to je bilo že določeno. Odločamo o zaščiti banke. Prodaja in kolesje prodaje bi teklo naprej, zakon o zaščiti pa bi bil brez učinka. Glede na to, da že dva dni poslušamo elokventne navedbe Levice, da banke ne bi bilo treba prodati oziroma da je še vedno možno doseči drugačno rešitev, predlagamo, da se seja začasno prekine, da Levica posreduje poslancem in Vladi gradivo o svojih navedbah, da te navedbe podkrepi z dokumenti in da se tudi javnost seznanj s tem, sicer vse ostane pri pavšalnih ocenah in nepreverjenih trditvah. Gospe ministrici se pa zahvaljujem za njeno razlago. Hvala.

PRESEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Poslanec Česnik, četudi se strinjam z vašo vsebinsko razpravo, moram opomniti, da je bil amandma Levice vloženi v skladu s proceduro, četudi je lahko vsebinsko sporen. Tudi zato moramo o tem amandmaju opraviti razpravo. Zato ne bom sprejel vašega proceduralnega predloga, da prekinem to sejo in bomo nadaljevali z razpravo.

Najprej ima besedo Luka Mesec, ki je želel repliko.

LUKA MESEC (PS Levica): Hvala za besedo. Bom poskušal na kratko odgovoriti na navedbe ministrice.

Kot prvo, še zdaleč nisem edini, ki je za ponovna pogajanja. Vam bom prebral, kaj je danes povedal sekretar Anton Žunič. Rekel je naslednje. Sprašuje se, ali smo dovolj poglobljeno analizirali, zakaj Evropska komisija v drugih državah ravna popolnoma nasprotno kot v Sloveniji in ne vztraja pri takih zavezah kot pri nas. Tukaj tudi on meri na Portugalsko in Italijo. In nadaljuje, da ključni problem je, da bo Evropska komisija vztrajala pri prodaji večinskega lastniškega paketa v NLB, ker je s tem želela odpraviti motnjo v konkurenci na trgu. Slovenija pa bi morala pri novih pogajanjih izhajati, da je sanirala banke iz lastnih virov, kar pomeni, da gre za povečan javni dolg države, ki ga bodo odplačevali izključno njeni davkoplačevalci. Zato poziva, glede na to, da samo izpolnili vse druge zaveze, ki so jih predhodniki sprejeli v popolnoma drugačnih makroekonomskih razmerah, razen ene, to je prodaja NLB, da se gre v ponovna pogajanja z Evropsko komisijo, kar je tudi naše stališče.

Vi pravite, da bi lahko, če vaš postopek danes ustavimo, to pripeljalo do tega, da banka začne vračati državno pomoč in da potem bo prislino prodana za nekaj evrov. V bistvu, če je to grožnja na eni strani, ne vidim v bistvu, kako je to drugačno od tega, kar vi predlagate. Prvo, cene, po kateri bo banka prodana na prisilni hitri prodaji fire sale, pač vem, da ne morete povedati, ampak je verjetno, tudi če bi jo vedeli, ne bi upali povedati, ker bo verjetno nizka. Drugič, vse kar bodo hrvaški varčevalci terjali od banke, bo šlo direktno na proračun Slovenije. In kako sedaj lahko trdite, da se ne bosta ti dve številki izravnali? Pri NKBM smo jo prodali za – Koliko je bilo? – malo več kot tretjino takratne knjigovodske vrednosti. NLB lahko gre za podoben denar. Pa je bilo tisto še dobra ponudba. 250 milijonov je bila boljša ponudba. Drugi ponudnik je ponujal 150 milijonov. In ko pravite, da je neodgovorno, da se to danes ne bi sprejelo, ker se lahko vse zgodi, kar naštevate, NKBM ste prodali poštnemu nabiralniku. NLB bo tudi verjetno prodan poštnemu nabiralniku. Kako pa lahko tam vemo, kakšna bo usoda te banke? Kako lahko vemo, da ne bo pač nek nov lastnik plenilski sklad, ki jo bo samo izpraznil in se okoristil z davkoplačevalskim denarjem, ki smo ga vložili vanjo?

PRESEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Čas za repliko je potekel, omejen je na tri minute. Bi pa vse poslanke in poslance opozoril, da so replike namenjene temu, če je bil poslanec razumljen narobe. Če želite razpravljati in polemizirati z ministrico, imate to možnost tako, da se enostavno prijavite k razpravi, ki jo bom prav zdaj ponovno odprl, da se ponovno prijavite k razpravi.

Torej, glede na izražen interes, ki je bil podan ponovno, odpiram prijavo k razpravi k amandmaju k 15.členu. K razpravi se prijavite tako, da pritisnete tipko za govor in to takrat, ko odprem prijavo.

Gospod, prosim, če se lahko še enkrat pritisnete. Takoj, ko bom odprl prijavo, se lahko prijavite s pritiskom na tipko za govor. Prijava teče.

Besedo ima Jože Lenart.

JOŽE LENART (PS LMŠ): Spoštovani!

Sicer razumem Levico, da opozarja na problematiko iz preteklosti, ki pa žal v tem trenutku nam nič ne pomaga. Pričakujem, tudi ko sem prišel v ta državni zbor, pogledjte, ta parlament imenuje vlado, premierja, ministre, ki jih koalicijske stranke skrbno izberejo, potrdijo, in to je naša izvršna oblast. Meni je ključno, da ta izvršna oblast dela strokovno in hitro. Če pa pogledamo nazaj, pa imam občutek, da smo v teh letih po osamosvojitvi veliko, veliko in vedno izgubljali ravno časovno. To se pravi, da se nismo pravi čas odločali. Danes smo tu, za nazaj je težko reševati zadeve, sigurno so neke izkušnje, ampak od tu naprej moramo delati.

Pozdravljam oziroma smo tudi zahtevali od odhajajoče vlade, da določene ukrepe oziroma stališča sprejme oziroma te ukrepe izvede, med katerim je tudi današnja. To se pravi, da se proda NLB je bilo pred tednom dni dorečeno. Tu so zdaj potem posledično naslednji koraki, ki jih moramo izvajati. Seveda je pa drugo vprašanje, koliko strokovno smo močni oziroma je ta vlada močna, da je to pravilno izvedla. Ampak pogledjte, konkretno zadeve morajo iti naprej, se morajo sprožiti in seveda naslednja vlada bo pa tudi imela veliko odgovornost, da bodo morebitne napake, pomanjkljivosti se sproti odpravljali. Ampak pogledjte, začetek je in to pot mora iti naprej. Samo čakanje nam prenaša dodatne izgube, kar smo tudi ugotovili. Tudi v tem primeru, da če bi ta banka bila prodana že pred enim letom, bi dobili več. To se pravi, kaj sploh potem še čakamo. Hvala lepa.

PRESEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Repliko je zahtevala poslanka Nataša Sukič, ki ima besedo.

NATAŠA SUKIČ (PS Levica): Hvala lepa za besedo.

Spoštovani kolega, samo toliko. Ne gre samo zato, da se ukvarjamo z nečim, kar se je dogajalo v preteklosti, pa ne vem kaj. Mislim, mi

bi morali tukaj poskrbeti, da nove vlade, kakršnakoli bo, ne obremenimo še z dodatnimi hipotekami in napakami, ki se lahko primerijo pri takih izsiljenih hitrih zakonih. Počakajmo, naj se oblikuje nova vlada, pa naj se takrat sprejme tak zakon, če boste presojali takrat še zmeraj enako, recimo. Ga pač takrat podprite, ne pa, da danes hitimo na glavo in bomo novi vladi, kakršnakoli že bo, samo naložili še morebitna dodatna bremena, ki se bodo mogoče ali pa po moji presoji po vsej verjetnosti izkazala za napako.

Še enkrat opozarjam na to, na kar sem opozorila. S tem spodjedamo neke pravne zadeve, ki so bile že dorečene. Mislim gremo kontra temu, kar je bilo z memorandumi in sporazumi že itak določeno in nas itak ščiti, tudi Novo Ljubljansko banko in zato sploh ni nobene potrebe, tako da resnično ... Toliko. Hvala.

PRESEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Še enkrat opozarjam poslanke in poslance, da so replike namenjene temu, da pojasnite, v katerem delu razprave ste bili narobe razumljeni. Če želite razpravljati z drugimi poslanci, polemizirati, soočati argumente in mnenja, to opravite preko razprave, kamor se imate možnost prijaviti.

Besedo naprej ima za razpravo poslanec Jurij Lep.

JURIJ LEP (PS DeSUS): Hvala lepa, gospod predsednik. Spoštovane poslanke, poslanci!

Vidim, da smo večinoma novi, kar je tudi prav, da novi na začetku sedimo na naših delovnih mestih veliko časa, in mislim, da je to prav. Vsekakor upam, da tudi v prihodnje ne bom tak, da bi se zelo malo udeleževal, ampak bom sedel na delovnem mestu, če bom le mogel. Tako mislim, da je prva ta kritika samemu sebi, da pričakujem, da nas je več za temi našimi stoli.

Druga stvar, kar se tiče te same vsebine. V Poslanski skupini Desus smo veliko razpravljali o tej zgodbi in verjemite mi, da smo marsikateri tudi nasprotovali in da smo se dogovarjali – mi zagovarjamo javno, kot je vam znano, vsekakor. Ampak v tem momentu se novi poslanci ne moremo obrniti na drugega, kot smo slišali, kot smo prebrali. Argumente, ki ste jih zdaj predstavili, poslanske skupine in naša in vse ostale, ste v večini povedali to, kar je bilo slabo v preteklosti, da boste najboljši. Se pravi, vsi, večinoma, razen Levice – pa mislim, da Nacionalne stranke –, ste pa podprli ta predlog. Nam, novim poslancem pa seveda drugega ne preostane, da gremo v to, da to podpremo.

Veste, bil sem v lokalni samoupravi in po vsej verjetnosti smo mi operativni, da ne moreš neke stvari odlagati pa dati na druge, ne pa sam prevzeti neke odgovornosti. Zato recimo, kar se mene osebno tiče, je samo ta stvar, da kolega iz Levice, njihov program spoštujem, ampak bi pričakoval več odgovornosti tudi v tem, da sodelujejo pri reševanju. Najbolj enostavno je reči, temu sem nasproten, nisem za to, naj bo

tako. Argumente za nas, nove, pa ki nimamo takih strokovnih kompetenc, moram priznati, da verjamem večinoma naši ministrici, kaj hočem drugega. Ker sem si sam prebral to zgodbo, kako se je dogajalo prej, ko smo našo banko Maribor prodali, vemo, da je katastrofa, smo dobili eno četrtino vložnega denarja, javnega denarja, se pogovarjamo ... In zakaj smo mi tukaj? Mi smo zato tukaj, da spoštujemo javni denar in da ga poskušamo čim bolj racionalno dati, bi rekel, dati čim manj, s tem namenom, da ostane še nekaj denarja za razvoj kot tak. Da tako, na splošno povem.

Tako mislim, da ta zakon, ki ga zdaj sprejemamo, o zaščiti kapitalskih naložb Republike Slovenije v NLB je v tem momentu dobrodošel in po moji oceni, po mojem vedenju, kar lahko zdaj ocenim in kar imam izkušnje, je stvar prav, da jo zaščitimo. Zavedam se, banka je bila odločitev, da se proda, že pred leti. Se pravi, banko bomo prodali in če jo prodamo, logično, da če je zadaj nek mlinski kamen, ki nam govori, da se lahko zgodi, da bo nekdo tožil in da bomo izgubili, ampak vsekakor se pa tudi zavedam, da ta denar bo zopet javni denar.

Zato upam in pričakujem, da bo na podlagi tega zakona, ki ga bomo danes potrdili – in tudi jaz osebno ga bom potrdil –, pričakujem, da bo teh tožb čim manj, da bodo argumentirane in da bodo tudi zavrnjene na teh tožbah evropskih sodišč. Ker če bomo to naredili, potem lahko rečem, da sem svojo nalogo opravil, verjemite mi pa, da v prihodnosti bom veliko stvari, ker danes delamo vse, kot je bilo rečeno že, ad hoc, vse na hitro, vse nujno, kar mene osebno zelo moti, ampak pogledajte, tako je to. Mi smo sedaj tukaj, smo postavljeni pred to dejstvo in če imamo to dejstvo, sem se odločil, da bom zakon podprl.

PRESEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Besedo ima poslanec Boštjan Koražija.

BOŠTJAN KORAŽIJA (PS Levica): Spoštovane in spoštovani!

Najprej vas najlepše pozdravljam in vam prinašam tudi lepe pozdrave iz Ptuja in Haloz, iz našega vzhodnega dela, tako da vas tudi uradno pozdravim.

Zadeva je taka. Več kot očitno je, da je današnje počutje v Državnem zboru zares izredno, ker smo že v bistvu na tretji izredni seji in spet sprejemamo zakone, ki bi morali biti prej sprejeti oziroma bi jih tudi vlada v odhodu morala prej urediti in zadeve popraviti. Menim, da se danes ta zakon ne sprejema v dobro države in državljanov Republike Slovenije, temveč da gre predvsem za izredno veliko in medvedjo uslugo kapitalu. Obenem bi prodaja NLB v tem času, v tem letu bila ekonomsko neracionalna, saj je bila cena oziroma prodaja NLB v lanskem letu dosti višja. Želel pa bi, da bi se začela država Slovenija pogajati z Evropsko komisijo po modelu oziroma kot je že prej Luka

Mesec predstavil, moj kolega oziroma tovariš, Portugalske.

Na koncu bi samo še rekel, da prihajam iz regije vzhodnega dela Slovenije, kjer imajo ljudje, gledano z materialnega stališča, bolj malo, imajo pa izredno veliko srce in srčno upajo, da država oziroma bodoča politika in vlada ne bo naredila iste napake, kot jo je naredila pri NKMB oziroma Novi Kreditni banki Maribor, da ne bi naredila spet iste napake pri prodaji NLB. Hvala.

PRESEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Besedo ima poslanec Jožef Horvat.

JOŽEF HORVAT (PS NSI): Spoštovana ministrica, drage kolegice in kolegi!

Kar se tiče amandmaja kolegic in kolegov Levice k 15. členu, nekako razumem, da sedaj gre, po njihovo, za pospešeno prodajo. Če bi ta zakon pa začel veljati 1. januarja 2021, ne vem sicer, zakaj ravno ta datum, da pa potem pa ne bi bila to pospešena prodaja. Ampak, gospe in gospodje, prodaja se je začela oziroma bi se morala začeti – kdaj? 18. decembra 2013. To je datum na dokumentu SA33229, ko je Evropska komisija prižgala zeleno luč, da lahko država Slovenija da našega davkoplačevalskega denarja v NLB tisoč 550 milijonov evrov. Istočasno v tem dokumentu je država Slovenija, to smo vsi mi, sprejela tudi katalog zavez; in ena od teh je prodaja večinskega deleža NLB do konca lanskega leta. Se pravi, kmalu bo minilo pet let ali pa danes točno pet let minus pet mesecev, odkar se ta prodaja že vrši oziroma bi se morala vršiti. Vse smo vedeli; pet let minus pet mesecev vemo, kaj moramo narediti, pa nismo. Seveda tisti, ki so imeli oblast v teh štirih mesecih, niso svoje domače naloge naredili, zato so volivci rekli, da se morajo posloviti. Tako funkcionira demokracija.

Obžalujem, da ni tukaj spoštovane kolegice in moje rojakinje Nataše Sukič, da bi ji povedal, da mi seveda v Novi Sloveniji vztrajamo pri tem, da banka NLB ni bila dobro vodena. Tu ne leti odgovornost na ožje vodstvo, na upravo, nadzorni svet, leti na tiste, ki so kadrovali v nadzorni svet in upravo. Kdo pa je kadroval? Politika. In zakaj pravzaprav mi danes, julija 2018 moramo, moramo prodati Novo Ljubljansko banko? Zato ker jo je slovenska politika zafurala! In gospe Nataši in seveda tudi drugim predlagam, da si le preberejo vsaj povzetke parlamentarne preiskovalne komisije, tako imenovane Logarjeve komisije, pa tudi sklepe, ki so bili v Državnem zboru praktično soglasno sprejeti. Marsikdo gotovo meni ne verjame, ampak parlamentu je treba najbrž verjeti, če neke odločitve, neke sklepe sprejme soglasno.

Veste, počasi imam dovolj tega populizma, tega nerazumevanja. Verjamem, da vsak zna srednješolsko ekonomijo in tukaj moram zato jasno reči, da ekonomskega katekizma po Luki ne sprejem, on gotovo tudi

mojega ne, ampak smo demokrati. On je že tisočkrat povedal slovenski javnosti kakšna napaka, kakšna katastrofa se je zgodila v Sloveniji, da smo v NKMB vložili našega denarja 870 milijonov. To je res. Kupnina je bila 250 milijonov, je tudi res. Ampak zraven iz tega naredi zgodbo, kakšna je bila to napaka. Ampak vsakdo, ki obvlada srednješolsko ekonomijo, imam takšno prepričanje, razume, da bank nismo sanirali zato, da bi jih bolje prodali. Sanacija bank je bila namenjena za to, da banko ali bolje rečeno komitente zavarujete, zavarujemo. 870 milijonov nima zveze z 250 milijoni kupnine pri NKMB. Hvala bogu pa je banka ostala nad vodo, vloge so bile zaščitene in enako tudi pri Novi Ljubljanski banki.

Sicer ne bom uspešen, vem, da se bo ta zgodba še in še ponavljala in se bo vrtela tako dolgo – in je to laž, to je laž. Seveda, laž, če jo 100-krat ponoviš, potem kar naenkrat postane resnica. In to me res boli, da tukaj s tega prostora nekateri futrajo naše državljane na tako primitiven način. Naši državljani so časti vredni in ne jim govoriti, da je nekdo naredil morda – seveda, seveda, politika –, da je naredil s tem napako, ko je vložil, zdaj pa gremo v Novo Ljubljansko banko približno 2,3 milijarde evrov. Zdaj nekateri pričakujejo, nekateri so oziroma ste na ročno, pritisnili na bremzo, da v tem mandatu ni prišlo do prodaje pravočasno. Ker ste rekli, ne bomo je prodali, dokler ne dobimo takšne kupnine, ki bo enaka vložku. Se pravi, približno 2,3 milijarde evrov. Nikoli! Tega ne bo nikoli. Mi bomo na plusu, če bomo dobili vsaj majčkeno več, kot je knjigovodska vrednost. Marca je bila eno dobro milijardo, a ne gospa ministrica.

Tako te zadeve ... Pa da smo preveč dali. Glejte, tam je bila neka Boletova študija, pa nikoli je nisem videl, te Boletove študije. Seveda, lahko je biti pameten pa reči, preveč smo dali, morda smo dali premalo in tako dalje. Ampak, summa summarum, gospe in gospodje, Novo Ljubljansko banko je zafurala slovenska politika in zato jo moramo prodati. To smo pa decembra 2013 tudi podpisali in ta Državni zbor, kot je bilo že rečeno, je to tudi odločil, 2-krat že, najmanj 2-krat. In kje je tu problem?!

Še nekaj. Ta bi amandma, ki ga je podpisala Poslanska skupina Levica, podprl, bi podprl, če bi ta ista poslanska skupina garantirala, da bomo res dobili 2,4 milijarde evrov kupnine. Ampak, če malo berem strokovne članke ali pa tudi nestrokovne, in vsakdo tudi ve, da so ekonomski ciklusi v okviru, grede po neki sinusoidi, ki ni ravno pravilna sinusoida, da se investicijski val, da se ta investicijski cikel, da se ohlaja. Kaj bo leta 2021, vprašanje za Levico, če je odgovor, okej, na dan z besedo. Kaj pa če bo takrat kriza? Počem bomo potem prodali Novo Ljubljansko banko?!

Danes, pa še bolj, recimo, v lanskem letu je bil ta investicijski val, na katerem bi morali nekako jadrati, da bi dobili čim boljšo kupnino. In

še enkrat in še stotič; nismo bank sanirali zaradi tega, da bi povečali kupnino. Sanirali smo jih zato, da so banke ostale nad vodo in da smo zaščitili komitente. To je, po mojem razumevanju, cilj sanacije.

Če nekako naredim koncentrat razprave kolege Luke Mesca, lahko tudi rečem in iz te razprave izpeljem, da pravzaprav Levica želi, da bi Slovenija šla iz evroobmočja. Potem bi tam po svoje lahko harali, kot se nepravilno slovensko reče. Ampak, če smo v nekem območju, tam veljajo neka pravila, ni kaosa. Euro kot skupna valuta je pravzaprav znotraj Evropske unije po mojem razumevanju, po našem razumevanju najboljše, kar se nam je lahko zgodilo. Vprašajte gospodarstvenike in to itak tudi sami veste.

Razni izgovori in beg od odgovornosti poslanca, češ da je zdaj neko obdobje brez vlade in tako dalje – mi smo dobili, gospe in gospodje, 22. junija letos tukaj potrjene mandate. Državni zbor, ko je dobil predsednika, je polno operativen, imamo odbore in smo polno operativni in, kar je še bolj pomembno za mene, da smo polno odgovorni. Ne se zdaj izgovarjati, da nimamo vlada pa da bodoča vlada, pa ne jim nalagati prevelikega nahrbtnika ali kaj je že bilo – to je brez zveze. Poglejte, pa verjamem, da nisem edini, vedno glasujem po svoji vesti, ne glede na to, ali sem koalicijski ali opozicijski poslanec. Ljudje so nas sem poslali zato, da bi odgovorno sprejemali najboljše odločitve za naše državljanke.

Poslanska skupina Nove Slovenije bo nasprotovala temu predlogu amandmaja. Hvala lepa.

PRESEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Besedo ima poslanec dr. Darij Krajčič.

DR. DARIJ KRAJČIČ (PS LMŠ): Hvala lepa, gospod za besedo. Gospa ministrica, državni sekretar, kolegice, kolegi!

Mislím, da gremo malo preveč v sekundarni del današnje teme, to je prodaja, primarni del je vendarle zakon, ki pomeni zaščito kapitalske naložbe. Nekaj več bi o tem povedal, če dovolíte. Spet imamo na mizi zgodbo, ki se ji reče težava s Hrvaško. To ni prva težava, imamo veliko težav z Hrvaško. Pa je arbitražna takšna, pa je bil pred mnogimi leti Sunčani Hvar, če spomnite, prodaja in nakup, pa je Agrokor, pa Mercator in podobno. Mi preprosto s to Hrvaško ne znamo, kako naj rečem, »handlati«. Tu imamo po moji oceni težave in eden od razlogov, da je temu tako, vidim v tem, da ali ne poznamo zgodovine ali je pa nočemo brati oziroma razumeti. Ko gre človek pogledat nazaj v zgodovino – kot vemo, je historija magistra vitae, vendarle če gremo 100 let pa malo več kot 100 let nazaj, je na tem območju bilo neko stanje, ki se mu je reklo Vojna krajina. To je bilo posebno območje, del Republike Hrvaške današnje in no zaledje tega vojnega območje je pa današnja Republika Hrvaška. Tam so veljala

neka druga pravila kot v ostalem delu Evrope. Pa ta druga pravila niso bila napisane, so bila de facto druga pravilo, medtem kot de iure pa so bila pa neka evropska, recimo, pravila. To območje je bilo treba takrat vzdrževati. Območje je bilo namenjeno obrambi pred turškimi vpadi, turškimi vplivom in tako dalje. Vzdrževala je cela Evropa to območje, ampak najbolj slovenske dežele. To so te, ki so bližje temu območju bile. No, in iz tega časa zgodovinskega se je Hrvaška naučila delati iz tega svojega položaja, kakor se temu reče, posel, biznis. Tako kot znajo delati Švicarji biznis iz denarja, so ti začeli delati biznis iz te obrambne vloge, ki jo je tam Evropa namenila. No, in tam so pravila bila malo drugače narejena, kot so sicer veljala v Evropi. Tam bi po einsteinovski rekel, da se je tam ta prostor malo zakrivil. Vse te zgodbe, ki jih mi doživljamo iz Hrvaško, izvirajo v bistvu iz takega njihovega stanja tam, ravnanja in take vloge. Mi moramo to vlogo, po mojem mnenju, spoštovati in to vlogo jim je takrat priznavala Evropa in jim tudi zdaj priznava Evropa.

Tudi pri arbitraži, ko smo se tako hvalili, kako bomo nenadoma imeli rešene meje. Kaj danes imamo? Imamo hrvaške školjke v slovenskem morju. Skratka, Evropa kakorkoli to drugačno ravnanje od de iure vendarle priznava in če mi želimo, da se bo Hrvaška spametovala, je to brezzvezna želja, ker se ne bo, ker se ji ni treba. Tisto, kar moramo narediti, je to, da se moramo mi temu stanju prilagoditi in temu parirati. Pa naj navedem banalen primer, ki se je pa zgodil, recimo, lani v Splitu meni in mojemu sinu na avtobusni postaji. Sin je potoval v Slovenijo z avtobusom in je tam pisalo, da je popust za dijake in študente. Predložil je študentsko izkaznico, toda tam mu je ta uslužbenka rekla, da to velja samo za hrvaške državljane. Si predstavljate? To je preprosto nepredstavljivo! Oni so v EU, pa tega ne spoštujejo, ker državljan je državljan, ne more biti hrvaški ali pa slovenski, ampak je evropski, in bi to moralo veljati za vse, če že za koga, za vse evropske državljane. Seveda se z njimi nisem prepiral, da velja to tudi zame, ker je to brez zveze. Na podlagi tega funkcionira cela Hrvaška in tega se moramo naučiti iz te zgodovine tudi drugačnega, na splošno, ravnanja z njimi. Če ne, bomo mi preveč plačevali, tako kot smo takrat plačevali veliko, ampak je bila suverenost na Dunaju pa kje višje, danes je pa vendarle vsaj delno v Ljubljani.

Kar se pa bank tiče, da se navežem sedaj še na banke. Spoštovana kolegica poslanka je na odboru rekla, da ima te banke dovolj. Pa kakorkoli, veste, banke je lahko imaš dovolj ali ne dovolj, ta je vedno tu. To je tako kot komar, vedno je; ali je zasebna, ali je državna, kakršnakoli je. Ker banke tukaj preprosto so in tudi kot država moramo znati upravljati s temi bankami; če so zasebne, pač skozi regulativo, če so pa javne, državne, pa skozi nadzorne svete in upravo. No, pri državnih bankah je pač tako, da so izgube, ki nastajajo, javne, dobički

pa niso javni, zato ker jih ne moremo izplačati kot dividende. V zasebnih bankah je tako, da so dobički zasebni, izgube pa spet javne – primer Probanke. Kaj nam tu manjka? Tukaj nam manjka pa ena dobra zakonodaja, ki jo kreiramo bolj ali manj tu oziroma jo pripravlja vlada, dobro kadrovanje in dobri regulatorji. Mislim, da smo vse povsod tu naredili zelo veliko napak v tej državi. Tu nas čaka zelo veliko dela.

No, pa ne smemo še na četrto komponento pozabiti, to je pa morala, poštenost, poslovna odličnost in podobno, kar je bilo v tej naši zgodovini, vsaj po letu 2003, bolj kot ne neprimerno za dobre menedžerje.

Kar se tiče zakona, bi rekel, da je bistveno boljši od tistega, kot smo ga dobili pred nekaj dnevi v zvezi z zdravniško službo. Samo čakam, kdaj bomo tukaj postali operacijska dvorana, pa nam bodo prinesli sedaj tiste probleme sem, pa bomo poslanci tu operirali, tako smo tam že skoraj daleč prišli. Tudi moram reči, da je odnos ministrice oziroma Vlade do parlamenta v tem delu vsaj, po moji oceni, bil primeren, medtem ko pri prejšnjem zakonu ignorantski. Gospa se je vendarle potrudila in šla v poslanske skupine predstavljat ta zakon. Tudi danes tu ves dan z nami sedi skupaj z državnim sekretarjem. Spomnimo se nekaj dni nazaj, o ministrici ni bilo ne duha ne sluha, tudi državna sekretarka ni zdržala ves čas z nami. Tako ta odnos Vlade do nas pozdravljam.

Je pa tako, da znameniti intervju z Nikom Kavčičem, ki je bil nekaj let nazaj, on je eden od tvorcev Nove Ljubljanske banke, je rekel: »Take banke ne bomo imeli nikoli več.« Drži. Danes, kar se mene tiče, bom ta zakon podprl, ker se mi zdi, da vendarle ščiti premoženje Nove Ljubljanske banke in da ne bo tu nastala kakšna večja škoda. Hvala.

PREDSEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Besedo ima poslanec Vojko Starovič.

VOJKO STAROVIČ (PS SAB): Hvala lepa, predsednik. Ministrica, državni sekretark, kolegice in kolegi!

Strinjal se bom s tistimi, ki so že dejali, da se neka teža prelaga na naša ramena zopet pod nujno, bi rekel, skoraj dan na dan. Pri tem problemu, ki ga danes obravnavamo, nikakor ne gre za nov problem. To je problem, ki se vleče, ki ima dolgo brado in se vleče že 25 let. Čeprav je uprava Ljubljanske banke takrat ponudila lastniku, torej naši državi, ki je bila in je bila to pomembna in uspešna regionalna banka – Ljubljanska banka – rešitev vlog, da bi poplačali majhne varčevalce, taka pobuda je prišla. O tem bi lahko brali tudi v časopisu Delo 15. 11. 2017 ob 25-letnici Društva slovensko-hrvaškega prijateljstva, ki je tu odigralo neko vlogo, bi lahko takrat poplačali in to je bil predlog uprave. Samo politika se je odločila drugače, zato ta problem tudi ostaja. Tudi kasneje v letih 2004–2008, ko je bila poplava sredstev, ko smo vstopili v evropski prostor poceni sredstev, smo se vsi

povprek zadolževali; in gospodinjstva in gospodarstvo, predvsem pa finančne ustanove. Takrat je narasel dolg bruto, zunanji dolg Slovenije se je podvojil z 20 na 40 milijard. Tudi takrat politika ni odreagirala v tistem času, ko se je ta dolg strahovito povečeval in ko je prišlo do krize, tudi politika ni odreagirala.

Primerjamo, vzamemo ZDA, kjer je bil vir te krize, ki jo obtožujejo zaradi tega kazino kapitalizma, kakor so ga tudi imenovali, so odreagirali takoj. V času je bila tudi ta menjava vlade Bush–Obama, so skupaj vrgli tisoč 700 milijardo dolarjev v bančni sistem, da bi ga sanirali. Zakaj? To je kolega Horvat, ki ga zdaj ni tu, lepo obrazložil, da so zaščitili komitente, gospodarstvo in tako naprej, da ne zastane. Mi smo potrebovali pet let, do Alenke Bratušek, ki je smelo s svojo vlado naredila to sanacijo banke uspešno, čeprav v sorazmerno zelo kratkem obdobju. Takrat je tudi nastopila ta odločba, ne govorimo zaveza, ampak je bila odločba naše Evropske komisije, torej naše širše skupnosti, v katero smo vstopili, da je treba to banko prodati.

Če je mislila sedanja vlada, odhajajoča, karkoli drugače narediti, da bi banka ostala v slovenskih rokah, ta največja naložba, bi morala takoj odreagirati; iti v tožbo na sodišče, pred evropsko, in mogoče doseči – kar je dvomljivo –, po drugi strani pa bi lahko tudi takoj k prodaji pristopila. Zdaj pa na koncu, pa novi sklic, se moramo mi o tem odločati. Hvala.

PREDSEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Besedo ima poslanec mag. Marko Koprivc.

MAG. MARKO KOPRIVC (PS SD): Hvala lepa za besedo, predsednik. Spoštovana ministrica, poslanke in poslanci, vsi prisotni, lep pozdrav!

Najprej bi se želel navezati že na svoje predhodnike, tudi nove poslance, ki opozarjajo, da smo na nek način novi poslanci res v nezavidljivem položaju, ko moramo tako rekoč na vrat na nos odločati o ukrepu, o katerem bi sicer, vsaj po mojem prepričanju, že morali odločiti oziroma ga prepustiti v odločanje prihodnji vladi, ki bo imela polna pooblastila.

Danes sprejemamo ukrep, s katerim državo izpostavljam tveganjem eventualnih, uspešnih izterjav v korist hrvaških varčevalcev nekdanje Ljubljanske banke. Drži dejstvo, da ta ukrep konkretno ni povezan s samo prodajo Nove Ljubljanske banke, kljub temu pa se ne morem izogniti nekako občutkom, da vendarle tako hitimo s sprejemanjem tega ukrepa ravno zato, ker je ambicija banko čim prej prodati.

Pri takšnem načinu, moram priznati, da imam pomisleke. Pustimo ob strani, da tudi sicer nisem naklonjen prodajanju pomembnega državnega premoženje, med katerega sistemske banke zagotovo sodijo. Prodajanja na tak način in v tej konkretni situaciji, pa mi postavlja kar nekaj dilem oziroma vprašanj. Namreč, odprt imamo problem tožb izbrisanih imetnikov podrejenih vlog, ki so bili pri sanaciji bančnega

sistema domnevno oškodovani. Odprto imamo, kot že rečeno, vprašanje hrvaških varčevalcev, s čimer državo izpostavljammo za dodatnih, kot je bilo rečeno, okoli 400 ali več milijonov evrov. In obstajajo razlogi za sum, da je bila sanacija bančnega sistema močno preplačana, da se je v naše banke prelilo več javnega denarja, kot bi bilo za to potrebno. V takšni situaciji nas lahko v prodajo banke sili le nekdo, ki nima dobrih namenov ali pa iskrenih namenov. Težko pristajam na to, da nas Evropska komisija sili v prodajo banke brez vsakršne ekonomske logike, celo za kakršnokoli ceno.

Ugledni ekonomisti opozarjajo, da je bila sanacija bančnega sistema močno preplačana. Ugledni ekonomisti in pravniki opozarjajo, da pri sanaciji bank ni šlo za nedovoljeno pomoč, zaradi katere bi bilo treba banko prodati. Bojim se, da smo se po nepotrebnem znašli v tej situaciji, da ni bilo storjenega dovolj za zaščito interesov te države. Če pa že odločamo o prodaji Nove Ljubljanske banke, kar poudarjam še enkrat, ni neposredno povezano z zakonom, ampak vendarle bi bilo prav, da o tem odločamo po lastni volji in ne zaradi zavez oziroma pritiskov in zahtev Komisije. Konec koncev verjamemo in sem prepričan, da je Evropska unija demokratična tvorba in Komisija kot vodilna demokratična institucija.

Vsekakor bi se morali vprašati, kaj za izvozno gospodarstvo pomeni sistemska banka, kakšni so lahko donosi in kakšna je sinergija. Oziroma na drugi strani, če se odločimo za prodajo, bi morali zelo jasno vedeti, kaj bi z denarjem, ki bi ga pridobili, naredili oziroma kam bi zadevo vložili tako, da bi šlo za strateško in ekonomsko korist. Če smo suverena država, bi se, si predstavljam, tudi odločali suvereno in sami. Strinjam se s prej omenjenimi argumenti, obstaja zaveza za prodajo Nove Ljubljanske banke, kljub temu pa so se v tem času marsikateri okoliščine spremenile. Dejstvo je, da ima danes banka okoli 200 milijonov letno dobička, kar je ogromno in na nek način bi pričakoval, da bi vendarle potekel še nek razmislek pred samim začetkom prodaje. Če pa se v prodajo vendarle gre, pa je zagotovo ta razpršeni model eden od najboljših. Bi imel pa nekaj konkretnih vprašanj.

Mogoče prvo, ki se navezuje konkretno na zakon, ki ga sprejemamo. Ne vem, ali se zavedamo, da lahko 25-odstotni delež kupijo hrvaška podjetja, ki so tako ali drugače povezana s hrvaško državo, in potem na primer, hipotetično, po naključju še neki skladi, ki so tudi povezani z državo naslednjih 25 % in nov nadzorni svet nekako odloči, da je treba vse te neizplačane vloge hrvaških varčevalcev izplačati. Sprašujem, ker ne vem, ali bi tudi ta sredstva morala pokriti Republika Slovenija preko dotičnega sklada ali ne.

Drugo vprašanje. Ali lahko v primeru prodaje kandidirajo oziroma kupijo delež tudi

slovenska podjetja in katera – na primer Petrol, Triglav, Sava – oziroma kakšna je tukaj zadeva?

Toliko zaenkrat. Hvala lepa za odgovore.

PRESEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Besedo ima poslanec Predrag Baković.

PREDRAG BAKOVIĆ (PS SD): Spoštovani predsednik, spoštovana ministrica, kolegice, kolegi!

Moram povedati, da tudi sam imam pomisleke, ki se nanašajo na prodajo Nove Ljubljanske banke kot strateške banke, vendar pa se zavedam, da danes ne gre za to, da ta zakon omogoča prodajo. Kot razumem, je prodaja bila že nekako davno dogovorjena oziroma določena, gre pravzaprav za to, da od več možnih scenarijev izberemo najmanj slabega. Menim, da z vsakim dnem, ko ne storimo nič, poslabšamo položaj Nove Ljubljanske banke. Zato kot novemu predstavniku ljudstva v tej hiši mi pravzaprav ne preostane drugega, kot da verjamem in zaupam stroki, ministrstvu, ministrici in ne nazadnje tudi Komisiji Državnega sveta za gospodarstvo, obrt, turizem in finance, ki podpira predlagani zakon in ne nazadnje tudi skupni odbor.

Sam bom podprl zakon, se pa tudi sam res sprašujem, ali res nismo imeli nikogar – in da bi ta oseba imela nek vpliv na odločevalce takrat –, ki bi predvidel, kaj se bo zgodilo. Torej predvidel nujnost prodaje dela Nove Ljubljanske banke in ne nazadnje, da bodo nastale posledice prenesenih deviznih vlog Hrvaške in da bodo le-te imele vpliv na ceno oziroma na vrednost NLB.

Samo toliko. Hvala.

PRESEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Besedo ima poslanec Robert Polnar.

ROBERT POLNAR (PS DeSUS): Spoštovane gospe in gospodje!

V razpravi o amandmaju k 15. členu zakona, ki ima – mimogrede – amandma samo en stavek, je bilo na začetku predloženo tudi določeno nerazumevanje izražena stališča Poslanske skupine Desus. To je v redu. Percepcija povedanega je namreč stvar osebne drže posameznika in bi bilo o takšni percepciji nespodobno govoriti in razpravljati, zato ker je to sestavni del demokratične procedure. Tisto, kar je bilo v razpravi bilo posebej poudarjeno, je, da obstaja alternativa zakona. Ta alternativa so nova pogajanja. Predpostavka je, da naj bi ta pogajanja bila uspešna; uspešna kot vedno, ko položaj nato postane neizogibno še slabši. Pogajanja so vedno boljša, položaj pa je vedno slabši. Na tem mestu se moramo vprašati, gospe in gospodje, kakšen je temeljni izid, ki ga Republika Slovenija želi doseči s prodajo Nove Ljubljanske banke. Neizogibno, brez slehernega dvoumja lahko ugotovimo, da bo ta poslovni izid negativen. Vsa morebitna dodatna pogajanja in

vsa morebitna dodatna odlaganja bodo samo povzročila nove dodatne stroške, brez kakršnihkoli predvidljivih pozitivnih učinkov. Zato se nam v Poslanski skupini Desus kaže pomembno banko prodati. Ne samo zato, ker je to tako ali tako zaveza Republike Slovenije v odnosu do Evropske komisije, zakaj načelo Pacta sunt servanda kot temeljno načelo obligacijskega prava menda v Evropski uniji še vedno velja, ampak predvsem zato, ker bi vsa nadaljnja pogajanja praktično samo povečevala negativni izid, ki ga bomo tako ali tako z vednostjo ustvarili.

Mislím, da velja v tej razpravi poudariti še eno stvar. Očitno je, da imamo na celotno zadevo različne poglede v temelju, pa tudi v finesah. Po mojem mnenju to ni nič napačnega. To je pravzaprav povsem razumljivo in je temeljna podstat kakršnekoli parlamentarne demokracije, tudi slovenske. Na začetku sem omenil, da je amandma dolg en sam stavek, in sicer pravi, »Ta zakon začne veljati 1. januarja 2021«. Pa pomislímo gospe in gospodje, o čem vse smo v zvezi s tem stavkom danes že poslušali razpravo. Gospod predsednik, vi ste že na prejšnji seji omenili, da je to neke sorte tradicija v Državnem zboru, da se govori o vsem in o ničemer, o vsem, kar povprek. Morda bi kazalo vendarle v imenu ekonomike poslovanja tega najvišjega organa zakonodajne veje oblasti tudi upoštevati, da bi se razpravljalo izključno o tem. Razumem, da je vaša velikodušnost glede tega podkrepljena z neke sorte tradicijo, ampak si mislim, da bi vendarle veljalo se držati tistega, kar je tema dnevnega reda. Hvala lepa.

PRESEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Za repliko je zaprosil poslanec dr. Darij Krajčič.

DR. DARIJ KRAJČIČ (PS LMŠ): Hvala lepa.

Želel bi nasprotovati temu stališču spoštovanega kolega. Se mi zdi, da to, kar imate, predsednik, to navado, da pri 1. členu pustite široko razpravo, pozitivna zgodba in sestavni del demokratičnega parlamentarizma. Hvala.

PRESEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Naj še enkrat vse poslanke in poslance opozorim, da so replike namenjene temu, če ste bili napačno razumljeni. Za polemiziranje je razprava. Večkrat sem že napovedal, da se bom držal parlamentarne prakse, da ob razpravi o 1. členu, ki je bolj splošne narave, pustim nekoliko širšo debato in razpravo. Imate pa vedno poslanske skupine možnost, da se temu odpoveste in – recimo, v primeru Desusa – prijavite ustrezno manj časa in s tem prispevate k manjši ali učinkovitejši razpravi.

Naslednja ima besedo poslanka Mateja Udovč.

MATEJA UDOVČ (PS SMC): Gospod predsednik, hvala za besedo. Spoštovane kolegice in kolegi!

Že drugič v svojem v kratkem mandatu sem se znašla pred izjemno težko odločitvijo. Skupaj z vami sem vključena v procese, ki se vežejo na prodajo Nove Ljubljanske banke. Zadevo zopet obravnavamo in sprejemamo v časovni stiski in po nujnem postopku. To me spravlja v določeno nelagodje. Ne želim se obremenjevati z občutkom ali pa očitki, da je prodaja NLB še ena od razprodaj državnega premoženja, ampak to je nuja in nas spremlja že dlje časa. Postopki in proces prodaje traja že vrsto let. S to problematiko se je ukvarjalo že kar nekaj vlad in so še pred nastopom sedanje vlade sprejemale določene kritične odločitve. Aktualna vlada sedaj samo nadaljuje procese na tem področju. Tudi razmere v Evropski komisiji in ekonomske razmere so se na tem področju večkrat spremenile in spreminjale. Zavedati se moramo, da zaveze Evropski komisiji pač ostajajo. Spoštovane kolegice in kolegi, izpolnimo danes zaveze in s tem dokažimo, da smo kredibilni, da spoštujemo obljube, zaveze in pravni red. Zakaj bi se morali izpostavljati kakršnimkoli pritiskom in sankcijam, po drugi strani pa večno odpirati osnovno dilemo, banko prodati ali ne?

Pa se vrnimo nazaj k samemu predlogu zakona, ki je danes pred nami. Ocenjujem, da je zakon bistvenega pomena pri prodaji Nove Ljubljanske banke, in sicer z dveh vidikov. Banko razbremeni negativnih finančnih posledic, ki nastanejo v primeru prisilne izpolnitve pravnomočnih sodb, ter ohrani vrednost kapitalskih naložb države v NLB. Seveda sta to bistvena elementa pri doseganju najvišje možne cene pri prodaji banke. Hkrati obstaja tudi možnost izplačila dividend državi ob predpostavki, da Evropska centralna banka izda soglasje k izplačilu dividend. S tem zakonom tudi Sklad Republike Slovenije za nasledstvo odigra eno od svojih vlog, zaradi katere je bil ustanovljen, in bo odločilno pripomogel za čim bolj uspešno prodajo dela NLB. Zakon hkrati zavezuje banko k nadaljnjim aktivnostim izpodbijanja sodnih odločb sodišč Hrvaške, na podlagi katerih bo prišlo do prisilne izpolnitve. Na ta način pridobljena sredstva mora banka vrniti v sklad. Tudi pogodba med skladom in banko ter pooblaščenecem, ki ga imenuje Vlada Republike Slovenije, bo po sprejetju tega zakona imela velik vpliv pri učinkovitem izvajanju tega zakona.

O samem predlogu zakona sem imela več vsebinskih in nomotehničnih pomislekov, vendar smo jih na skupnem odboru z amandmaji odpravili. Tako ocenjujem, da je predlog zakona primeren za sprejetje. Ob zaključku pa bi rada še enkrat poudarila, da se zavedam morebitnih dolgoročnih negativnih posledic prodaje NLB. Vendar pa me vseeno hrabri dejstvo, da večinski del 25 % plus ena delnica še vedno ostaja v lasti države. NLB mora še vedno ostati glavni steber opore gospodarstvu in vsem komitentom na tem območju, zato bom podprla predlagani zakon. Hvala.

PRESEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Besedo ima ministrica za finance mag. Mateja Vraničar Erman.

MAG. MATEJA VRANIČAR ERMAN: Hvala lepa.

Rada bi predvsem odgovorila na nekatera konkretna vprašanja, ki so bila izpostavljena v tem krogu razprav, pa hkrati ponovila še nekatere ugotovitve, za katere mislim, da niso bile dovolj jasno izražene že doslej. Primerjave z privatizacijo Nove Kreditne banke Maribor ne zdržijo. Nova Kreditna banka Maribor se je prodajala po postopku neposrednih pogajanj strateškemu investitorju oziroma strateškemu kupcu. V primeru Nove Ljubljanske banke, sem povedala že prej, govorimo o prvi ponudbi delnic, kjer je v bistvu predvideno lastništvo razpršeno in ni neposrednih pogajanj in pogovorov s posameznim investitorjem.

Nova Kreditna banka Maribor se je prodajala v povsem drugačnih ekonomskih okoliščinah in ekonomske okoliščine, ki vladajo v državi, pomembno vplivajo na višino možne kupnine. Ko govorimo o kupnini, ne smemo razmišljati zgolj in samo o kupnini, ki smo jo dobili neposredno, ampak je treba razmišljati tudi o posrednih pozitivnih učinkih. Samo zaradi privatizacije NKBM, kjer smo dokazali, da pripravljene sprejeti tudi težke odločitve, da smo pripravljene, podobno kot katera druga država, tudi za nizko ceno prodati državno premoženje, zato da premaknemo stvari naprej, tudi zaradi tega so se znižali pribitki na državne obveznice. Na ta račun smo glede na obseg novih zadolžitev, s katerimi smo poplačevali stare dolgove, znižali obrestne odhodke oziroma obveznosti na obdobje 10 let, kar je najbolj običajno obdobje naše zadolžitve, za 350 milijonov v 10-letnem obdobju. To je ocena Ministrstva za finance. To znižanje pribitkov je posredno vplivalo na lažje pogoje zadolževanja slovenskih gospodarskih in finančnih subjektov, spet v bistvu posredni učinek, in vse to je pomagalo k ponovnemu gospodarskemu zagonu, oživitvi gospodarstva in pozitivni gospodarski rasti pravzaprav že od leta 2015 oziroma 2014 naprej.

Nikakor ne smemo primerjati privatizacije, ki se je zgodila v pogojih, ko se je Slovenija v bistvu še otepala ukrepov s strani Evropske komisije zaradi presežnega primanjkljaja, zaradi presežnih makroekonomskih neravnovesij, z današnjim položajem, kjer so se nam izboljšali ratingi pri ratingovskih agencijah, kjer imamo uravnotežen proračun, kjer imamo odpravljen postopek kakršnihkoli presežnih oziroma ne presežnih, kakršnihkoli makroekonomskih neravnovesij. Ti pogoji prodaje bodo nedvomno vplivali tudi na ... Pardon, ti pogoji ekonomskega okolja bodo nedvomno ugodno vplivali tudi na sam prodajni proces. Še enkrat, prva odločitev te države, da se privatizira 75 % minus ene delnice, je bila sprejeta v letu 2012, natančneje

junija 2012, in potem potrjena v odločitvi glede strategije upravljanja kapitalskih naložb v letu 2015. Postopek prodaje ostaja do tega trenutka nespremenjen in nihče ne predlaga nobene spremembe v tem prodajnem postopku in če imaš nacionalne odločitve, v katerih praviš, da boš državno banko privatiziral v razmerju in da boš ohranil samo še 25% in eno delnico, kako se boš potem z Evropsko komisijo izpogajal, da boš 100-odstotno ohranil državno lastništvo v tej banki? Tukaj nekaj ne gre skupaj!

Še enkrat kar se tiče Portugalske. Ta konkreten primer, ki je bil danes ponovno izpostavljen, je popolnoma drugačen, kot je primer Nove Ljubljanske banke, in nismo zasledili primera, v katerem bi Evropska komisija pristala na spremembo oziroma na umik obveznosti države, da ponovno privatizira banko, kateri je država ponudila državno pomoč. In res je, mi smo se odločili, da bomo s samostojnimi rešitvami zagotovili sredstva za to dokapitalizacijo, ampak ne misliti, da če bi dobili sredstva preko evropskega sklada za pomoč državam, ki se znajdejo v težavah, da bi ta sredstva dobili nepovratna. Ravno tako bi jih odplačevali, kot odplačujemo v bistvu obveznosti, ki smo jih sprejeli v letu 2013 zato, da smo lahko te postopke izpeljali.

Zdaj pa na konkretna vprašanja. Kam se nameni kupnina? V skladu z Zakonom o javnih financah se kupnina pri prodaji kapitalskih naložb države vedno namenja lahko samo za odplačilo dolga sektorja država oziroma državnega proračuna in po Zakonu o Slovenskem državnem holdingu se 10 % prejete kupnine izloči na poseben sklad oziroma na poseben proračunski sklad, namenjen prihodnjemu demografskemu skladu. Prihodkov od kupnine ni mogoče porabiti pod nobenim pogojem za tekoče javno trošenje.

Kdo je lahko kupec? Omenila sem že, da je predvideni postopek prodaje po prvi ponudbi, javni ponudbi delnic, kar pomeni, da je lahko kupec vsakdo, ki je pripravljen po ustrezni ceni v bistvu plačati kakršnokoli delnico. Ne moremo preprečiti posameznim investitorjem, skladom, subjektom iz točne določene države, da bi v tem postopku sodelovali. Lahko sodelujejo, če so pripravljene zahtevano ceno plačati. Enako lahko sodelujejo tudi slovenska podjetja ali pa slovenski investitorji, ne zgolj podjetja, tudi posamezniki, izjema so zgolj podjetja, ki so v večinski državni lasti. Za njih velja v bistvu prepoved.

Nadalje, okrog hrvaških varčevalcev. Naj opozorim, da so obveznosti do hrvaških varčevalcev pri deviznih vlogah v celoti poravnane, ker jih je poravnala hrvaška država v trenutku, ko je spodbudila prenos teh vlog iz podružnice Ljubljanske banke na različne hrvaške banke. In ne obstaja nobena terjatev varčevalcev, lastnikov prenesenih deviznih vlog do Slovenije. Obstaja obveznost hrvaške države oziroma terjatev, zahteva hrvaške države do slovenskih entitet, da to, kar je hrvaška država z

enostranskim ukrepom poplačala svojim državljanom varčevalcem, da jim slovenske entitete oziroma Slovenija to povrne. In še enkrat, s tem zakonom v ničemer ne spreminjamo dosedanjega stališča, po katerem ne priznavamo tega ravnanja. Dosedanji zakoni, ustavni zakon, sporazum o nasledstvu, Memorandum o soglasju niso preprečili Hrvaški, da ne bi nadaljevala z zahtevanimi oziroma z vlaganjem tožb in z vodenjem sodnih postopkov. Zaradi tega v bistvu dosedanje rešitve v novih pogojih enostavno ne zadoščajo in ne nudijo tiste zaščite, ki smo jo mi sami sebi dolžni, če želimo biti odgovoren lastnik Nove Ljubljanske banke. V letu 2013 tega problema ni bilo mogoče zaznati, preprosto zaradi tega, ker je v tistem obdobju Hrvaška de facto spoštovala Memorandum o soglasju iz junija oziroma spomladi 2013. Šele naknadno, po vstopu v Evropsko unijo, je Hrvaška enostavno ugotovila, da tega memoranduma ne želi več spoštovati.

Govora je bilo o tem, da je alternativa zakonu, da so pogajanja. Upam, da tukaj niso bila mišljena pogajanja z Evropsko komisijo, ker ta zakon Evropske komisije dejansko ne zadeva. Pogajanja z Evropsko komisijo se vodijo glede pogojev, pod katerimi je bila dodeljena državna pomoč in kompenzacijskih ukrepov. Alternativa temu zakonu je zgolj pogajanje in dogovor s Hrvaško o tem, kako se ta problem razreši. Ampak glede tega dogovora niti do tega, da sedemo za skupno mizo, v vrsti let dolej nismo uspeli priti. Dvomim, da bomo hitro do tega rezultata prišli, zaradi tega realne alternative zakonu ne vidim. Hvala lepa.

PRESEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Želi še kdo razpravljati o amandmaju k 15. členu? Želi.

Ker želja še obstaja, ponovno vas prosim, da se prijavite s pritiskom na tipko za govor. Prijava teče.

Besedo ima poslanka Mojca Žnidarič.

MOJCA ŽNIDARIČ (PS SMC): Spoštovane kolegice, spoštovani kolegi, lepo pozdravljeni! Prvič pa pošiljam tudi pozdrave v svojo Prlekijo, od koder prihajam.

Najprej se bom opredelila do amandmaja, ki ga je vložila Levica; torej da bi ta zakon, katerega sprejemamo danes, začel veljati šele januarja 2021. Kaj bi to pomenilo? Danes mi ne odločamo o prodaji Nove Ljubljanske banke, kajti to je bilo že odločeno v letih 2012 in 2013, kot je bilo danes že večkrat povedano. Torej, prodaja bi šla dalje. Kaj pa zaščita banke, katero želimo omogočiti danes? Torej, zaščitili pa je ne bi. Ta zaščita bi začela potemtakem veljati leta 2021.

Torej, glasovala bom vsekakor proti amandmaju, zakon, ki ga sprejemamo, pa torej podpiram, kajti nujno je treba zagotoviti nadomestitev negativnih finančnih posledic NLB. To bomo z zakonom naredili tako, da bo to nalogo prevzel Sklad Republike Slovenije za nasledstvo. Torej, Sklad Republike Slovenije za

nasledstvo bo Novi Ljubljanski banki vračal te finančne posledice, ki jih bo utrpela zaradi hrvaških pravnomočnih sodnih odločb. Hkrati zakon nalaga tudi Novi Ljubljanski banki, da bo z vsemi pravnimi sredstvi izpodbijala te odločbe in če bo dobila sredstva vrnjena, jih bo tudi vrnila v Sklad Republike Slovenije za nasledstvo. Če pa sklad oziroma tudi banka ne bo dobila teh sredstev vrnjenih, bo Republika Slovenija ta sredstva uveljavljala v okviru nasledstvenih pogajanj.

Moje mnenje je, da zakon, ki ga sprejemamo danes, vsekakor pomaga zaščititi banko oziroma tržno vrednost banke. Banka se bo prodala, ampak razlika je, po kakšni ceni. S tem zakonom, ki ga sprejemamo danes, jo bomo torej zaščitili in prepričana sem, da bo tržna vrednost banke večja, kot bi bila sicer. Hvala.

PRESEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Besedo ima poslanec Željko Cigler.

ŽELJKO CIGLER (PS Levica): Hvala lepa, spoštovani predsednik. Gospa ministrica, spoštovane poslanke in poslanci!

Današnja razprava je sila zanimiva, rad bi rekel, da popolnoma sem se strinjal z razpravami gospoda Koprivca, ali pa gospoda Roberta Polnarja, ali pa gospoda Jelinčiča, gospoda Šircija. Praktično govorimo isti jezik na iste vsebinske stvari. V ekonomskem in pravnem smislu opozarjamo na to, da se čaka z določenimi ukrepi na zasilne seje, potem pridemo pa do popolnoma različnih odločitev v tem smislu, ali se ta zakon, ki je danes v obravnavi, podpre ali se ne podpre. Tako nekdo, ki to od zunaj spremlja, ne ve točno, ali vemo sploh, o čem govorimo oziroma ne razume logičnega toka diskusije. Moram reči, gospa ministrica, da tudi gospodu Marku Koprivcu niste odgovorili, ko je on prej postavil vprašanje, če bo kupili deleže Ljubljanske banke, ki bodo na prodaj, en nabiralnik, en strateški nabiralnik, ki je kupil na primer Novo Kreditno banko Maribor, in pa osebe, ki jih financira pokojninski skladi iz Hrvaške, se bodo ti združili in imajo praktično interes obvladovanja politike banke. In se strinjam, ta zakon se mora sprejeti zato, da se bo lahko banka čim ugodneje prodala.

Gospod prejle iz Nove Slovenije je odlično povedal, politika je ljubljansko banko zafurala. Jaz dodajam, danes jo bomo dodatno zafurali. Bom povedal, zakaj. Ampak to nekdo plača. To plačajo državljani in državljanke te Slovenije, ki imajo penzije pod 600 evrov, dve tretjini jih dobiva plačo pod povprečjem oziroma je skoraj sto tisoč brezposelnih, ti tu plačujejo. Mi to danes z našimi plačami in pooblastili in odgovornostmi potrjujemo na izrednih sejah.

Zakaj sem rekel, da bomo mi danes banko dodatno dokapitalizirali? Kaj se tu izgublja? Ali banko prodati ali ne, ni samo tista argumentacija bila, argumenti, ki so bili navedeni na današnjem Siolu, kot sta jih Cirman in Vukovičeva napisala, o čemer je kolega Luke

Mesec prej govoril. Zelo veliko člankov ekonomistov, pravnikov o tej temi je v slovenski strokovni javnosti in javnosti bilo objavljenih – poleg tega, kar danes tu poslušamo. Najbolj se strinjam s tistim argumentom, ki piše, si ga lahko preberemo: »Ali gre pri prisilni prodaji NLB za ignoranco ali neznanje? Zakaj se tu podpira interese kapitala nasproti interesom državljanov Republike Slovenije in državljanek, ki to plačujejo?« Plačujejo 2 milijardi 300 dokapitalizacije, ko ste vi, gospa ministrica, rekli, od leta 2009 do 2013 je bilo toliko vloženega. In sedaj s tem zakonom, če bodo sredstva, potrebna za odplačilo Hrvaški, presešla sredstva iz sklada za nasledstvo, bodo to dodatna bremena proračuna Republike Slovenije. Še bomo dokapitalizirali, ob tem, da bomo to banko, ki ima toliko aktivne, za tako nizke denarje prodali.

Dejansko, če ljudje danes TV3 poslušajo, ki prenaša to našo seanso neposredno, če poslušajo razpravo in potem poslušajo, ko se reče na koncu, glasovali bomo za, rečejo: Počakaj malo, ali je ta pri zdravi pameti? Povedal je nekaj popolnoma drugega, sedaj bo pa glasoval za to. Ta zakon namreč ni v korist državljanek in državljanov Republike Slovenije, ni v korist države. Ali so res vse možnosti zaključene? Po argumentih, ki jih berem, in ekonomske in pravne stroke, pravim, da niso. In kaj je preprostega Luka Mesec rekel, kar se ga ne da razumeti oziroma neko demagogijo zganjati, kaj on tu govori. Preprosto, ob teh dividendah in dobičkih, ki jih Nova Ljubljanska banka v Sloveniji sedajle ustvarja, bi se do leta 2021 lahko velik del dokapitalizacije povrnili državljanekam in državljanom Slovenije, ki morajo to dokapitalizacijo plačevati. Preprosto samo to. Ali bodo naše glave uspele to dojeti? Hvala.

PREDSEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Besedo ima poslanec Primož Siter.

PRIMOŽ SITER (PS Levica): Hvala lepa, predsedujoči. Spoštovane kolegice in kolegi!

Če smo že ravno pozdravljali svoje province, bom tudi jaz poslal pozdrave v svoje Zasavje, kjer radi oziroma ne tako zelo radi uporabimo termin, da smo nekaj naredili na horuk. In to je točno ta stvar, ki jo v tem trenutku imamo pred seboj.

Gospod Horvat iz vrst NSi je nekaj stvari izpostavil, ki bi jih želel osvetliti z gledišča Levice. Vprašal je, kaj je sploh namen tega amandmaja. Namen smo objasnili za človeka, ki ima eno povprečno razumevanje srednješolske ekonomije, v enem stavku – zamik uveljavitve časa, da se poišče primernejša rešitev. Vse, kar predlagamo, je primernejša rešitev. Kako naj garantiramo, je še vprašal, da bodo leta 2021 uspešne okoliščine. Ne moremo, ampak do takrat pa lahko samo upoštevamo, recimo, mnenje vladne službe za zakonodajo, ki je tokrat dala svoje mnenje z negativnim predznakom in

do takrat morebiti lahko naredimo študijo o oceni tveganja, kar smo zdaj tudi kar po nekem čudnem naključju pozabili upoštevati.

Zdaj pa, če se obrnem še na kolega Koprivca iz vrst SD. Ta zakon je začetek razprodaje, na široko odpira vrata razprodaji NLB. Če hočemo čas za razmislek, kot ga je kolega predlagal, potem je smiselno, da gremo v smeri tega amandmaja. Najlepša hvala. Srečno.

PREDSEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Besedo ima ministrica za finance, mag. Mateja Vraničar Erman.

MAG. MATEJA VRANIČAR ERMAN: Hvala lepa.

Še enkrat nekaj pojasnil. Govora je bilo o tem, da nisem odgovorila na vprašanje, kdo je lahko kupec. Sem. Nisem navajala pomenskih, posameznih držav oziroma kupcev iz posameznih držav, ampak sem v splošnem povedala, da če govorimo o prvi javni ponudbi delnic, potem je lahko kupec vsakdo. Povezovanje novih lastnikov, da bi lahko preglasovali oziroma imeli večji vpliv v banki kot država, preprečuje statut banke, ki je bil ustrezno oblikovan, da ima banka oziroma da bo država še naprej imela prevladujoči vpliv v banki.

Moram reči, da me skrbi, da že vnaprej nekateri izjavljate, da bomo banko prodali po prenizki ceni. Namen tega zakona je, da lahko banko ponudimo po tržnih pogojih in v tem trenutku so gotovo tržni pogoji boljši, kot so bili za potrebe privatizacij drugih bank, ki so se privatizirale v kontekstu reševanja bančnega sistema v Evropski uniji po krizi 2008–2010. V tem smislu moramo imeti v bistvu več optimizma v to, da lahko dosežemo za banko primerno ceno, in ta predlog zakona je eden od elementov, ki nam lahko to primerno ceno ponudi.

Kar se tiče mnenja SVZ, bi rada opozorila, da je Vlada predlog zakona obravnavala dvakrat, pisno mnenje Službe Vlade za zakonodajo je bilo dano na prvotni predlog zakona, ki pa smo ga potem do ponovne obravnave zakona in prej, preden ga je Vlada potrdila, v marsikateri točki izčistili in s Službo Vlade za zakonodajo tudi uskladili, tako da ob potrditvi zakona služba zakonu ni nasprotovala. Hvala lepa.

PREDSEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Želi še kdo razpravljati o amandmaju k 15. členu? (Ne želi.)

O amandmaju bomo v skladu ... Želi? Se opravičujem, nisem videl. Torej bomo ponovno odprli prijave. Prosim vas, če se k razpravi prijavite s tipko za govor. Odpiram prijavo.

Besedo ima poslanec Zmagaj Jelinčič Plemeniti.

ZMAGO JELINČIČ PLEMENITI (PS SNS): Lepa hvala!

Pravzaprav samo eno kratko vprašanje. Ministrica je rekla, da bomo banko ponudili v tržnih pogojih oziroma po tržnih pogojih. Komu? Ali imamo sploh kakšnega, ki je pripravljen kupiti? Ali smo se sploh pogovarjali s kom, ki bi bil pripravljen kaj kupiti? Ali je to kar tako vrženo na trg, potem pa, kdor pride, pobere? Mislim, da se moramo spomniti, kako je šlo pri NKBM. Vložili smo trikrat več, kolikor smo dobili za kupnino. Mislim, ali smo res ena telečja družba tukaj v Sloveniji. Če se že gremo trgovati, trgujmo tako, kot se trguje, in dogovorimo se in zahtevajmo nekaj in če že damo nekaj na mizo, potem ne prodajamo tega za drobtine.

Imam pa občutek, da je tukaj zadaj že nek čuden dogovor, kjer sedanja vlada v odstopu že kuje kakšne variante, kako si bo pridobila kakšne bonitete, takšne ali drugačne vrste.

PREDSEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Besedo ima ministrica za finance mag. Mateja Vraničar Erman.

MAG. MATEJA VRANIČAR ERMAN: Hvala lepa.

Se opravičujem tistim, ki bodo še enkrat slišali v bistvu, bolj kot ne, celotno zgodbo.

Banka se prodaja po postopku prve javne ponudbe delnic. Postopek je formaliziran in ga bo morala izpeljati tudi slovenska država. V tem trenutku vam investitorjev naštetih poimensko ne morem, vem pa, da je bilo ob lanskem prvem krogu informativnih pogovorov z investitorji interesa za nakup banke veliko. K tem ukrepom, h katerim vi pozivate, gospod poslanec, bomo lahko pristopili na podlagi odločitev, ki so bile sprejete v preteklem tednu, in na podlagi revidiranega polletnega poročila o poslovanju banke v prvi polovici letošnjega leta. Sama ne ponujam banke za drobiž niti ne apeliram na to, bilo je pa v več razpravah v tej hiši izpostavljeno, da bomo banko prodali za nizko ceno. Temu sem v svoji razpravi nasprotovala in bom, dokler bom imela karkoli v zvezi s tem reči. Hvala.

PREDSEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Želi še kdo razpravljati o amandmaju k 15. členu? Ne želi.

Ker ne želi nihče več razpravljati, zaključujem razpravo.

O amandmaju bomo v skladu s časovnim potekom seje Državnega zbora odločali čez 30 minut v okviru glasovanj.

S tem prekinjam 1. točko dnevnega reda in 3. izredno sejo Državnega zbora, ki jo bomo nadaljevali ob 15. uri in 50 minut.

(Seja je bila prekinjena ob 15.22 in se je nadaljevala ob 15.50.)

PREDSEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Spoštovane poslanke in poslanci, gospe in gospodje! Nadaljujemo prekinjeno sejo zbora.

Prehajamo na glasovanje zbora o predlogu odločitev. Poslanke in poslance prosim, da preverite delovanje glasovalnih naprav.

Nadaljujemo s prekinjeno 1. točko dnevnega reda, to je z obravnavo Predloga zakona za zaščito vrednosti kapitalske naložbe Republike Slovenije v Novi Ljubljanski banki, d. d., Ljubljana, po nujnem postopku.

Nadaljujemo z drugo obravnavo, to je z odločanjem o vložnem amandmaju, ki ga bomo opravili na podlagi pregleda vložnega amandmaja, ki je objavljen na e-klopi.

Prehajamo na odločanje o amandmaju poslanske skupine Levica k 125. členu.

Glasujemo. /oglašanje iz klopi/ Prekinjam glasovanje.

Obrazložitev glasu v imenu poslanske skupine, poslanec Luka Mesec.

LUKA MESEC (PS Levica): Hvala za besedo in lep pozdrav!

Kot sem že v razpravi večkrat povedal, danes odločamo o usodi največje slovenske banke. O tem, ali bo prodana po hitrem postopku, verjetno v neugodnih pogojih, za nizko ceno in ali bodo terjatve hrvaških deviznih vlog padle direktno na državni proračun po prodaji. To je pač odločitev, ki jo sprejemamo danes. Sprejemamo jo v času, ko vlada ni konstituirana, ko mandata za take odločitve ni in ko Ministrstvo za finance pač si vzame pristojnost, da to pelje dalje.

Bilo je v preteklosti več ugovorov vesti proti takemu ravnanju. Ne nazadnje je ministrica s podobnim obvodom poskušala že pred pol leta, pa so jo takrat preglasovali ministri, zdaj pač poskuša na novo. V času, ko je nova vlada v nastajanju in ko, kot kaže, nekatere stranke pač skušajo nekako dobrikati druga drugi s tem, da bodo danes glasovale enako. Predvsem pa se obračam na vse nove poslance, da razmislite, če je to res optimalen scenarij.

V Levici smo predlagali amandma, da se veljavnost tega zakona zamakne za dve leti in pol, in seveda bomo glasovali za ta amandma.

PREDSEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Želi še kdo obrazložiti glasovanje v imenu poslanske skupine. Želi.

V imenu Poslanske skupine LMŠ Jože Lenart.

JOŽE LENART (PS LMŠ): Samo toliko, hvala.

Danes ni bilo ponovno opozorjeno bistvo, da ta banka deluje praktično polovično. To se pravi nima lizinga in ne mora poslovati z določenimi podjetji, holdingi, kar pomeni, če bi ta predlog Levice obveljal, bi čez dve leti in pol v

tem času praktično ta banka delovala brez vseh teh dejavnosti. To se pravi, da bi v tem času izgubljala bistven dobiček, ki bi ga drugače lahko dosegla.

Mene osebno in našo stranko je ministrica s svojimi argumenti in ekipo prepričala in predlagam, da glasujemo za ta predlog.

PREDSEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Zaenkrat .../oglašanje iz klopi/

JOŽE LENART (PS LMŠ): Pardon, se opravičujem ...

PREDSEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Saj sem vas razumel. Sem vas razumel, zaenkrat se pogovarjamo o glasovanju pri amandmaju. Sem vas razumel ...

JOŽE LENART (PS LMŠ): Proti temu predlogu Levice, se opravičujem.

PREDSEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Razumem.

Še kdo želi obrazložiti glas v imenu poslanske skupine pri amandmaju? Ne želi. /oglašanje iz dvorane/ Ne, tukaj ni replike. /oglašanje iz dvorane/ Nič hudega.

Prehajamo na odločanje o amandmaju Poslanske skupine Levica k 15. členu.

Glasujemo. Navzočih je 72 poslank in poslanev, za je glasovalo 9, proti pa 63. (Za je glasovalo 9.) (Proti 63.)

Ugotavljam, da amandma ni sprejet.

Končali smo z glasovanjem o amandmaju in z drugo obravnavo predloga zakona v okviru nujnega postopka.

Prehajamo na **tretjo obravnavo predloga zakona.**

Ker v drugi obravnavi predlagani amandma ni bil sprejet, prehajamo na odločanju o predlogu zakona.

Obveščam vas, da me Zakonodajno-pravna služba oziroma Vlada nista opozorili, da bi bil zaradi amandmajev, sprejetih na matičnem delovnem telesu, predlog zakona neuskkljen.

Želi kdo obrazložiti glas v imenu poslanske skupine, ker glasujemo o zakonu v celoti? Ne želi. V lastnem imenu?

Dr. Brglez, izvolite, beseda je vaša.

DR. MILAN BRGLEZ (PS SMC): Najlepša hvala, gospod predsednik.

Sam bom seveda glasoval proti zakonu. Zame so bile izkušnje tako prodaje Nove Kreditne banke Maribor kot tudi javnofinančni izplen več kot dovolj poučne. Sicer se je takrat zaobšel Državni zbor in tudi 149. člen Ustave. Tokrat je sicer drugače. Vendar tako Vlada kot Ministrstvo za finance oziroma ministrica za finance, ki opravljata tekoče posle, s tem pravzaprav prenašata odgovornost na poslance.

Sam v prejšnjem mandatu nikoli tega zakona ne bi podprl in ostajam pri tem načelnem stališču. Lahko bi se celo strinjal z nekaterimi deli mnenja Službe Vlade za zakonodajo, še zlasti v tistem delu, ki je sicer v zakonu ostal, ker ga dela tako piarovsko lepega, to je 3. člen, ki je pravno gledano pravzaprav nepotreben glede na to, kaj se skuša s samim zakonom narediti. Postopek sam kot takšen je bil nujen zaradi tega, ker je bil v tem državnem zboru sprejet, vendar ga je nujnosti ali pa njegovi nujnosti pravzaprav prispevalo to, da s tem pristajamo na izsiljevanja tako na eni strani Evropske komisije v smislu nedovoljene državne pomoči državni banki kot na drugi strani uprave Nove Ljubljanske banke, ki je sama po sebi že ravnala protipravno – v bistvu ne samo protipravno, protiustavno – in s tem na nek način celo sabotirala postopek, ki ga proti Hrvaški peljemo pred Evropskim sodiščem za človekove pravice.

Kakorkoli, ostajam borec proti izsiljevanju, in to želim ostati tudi naprej, zato bom glasoval proti. Hvala.

PREDSEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Želi še kdo obrazložiti glas v imenu, v sojem imenu? Ker je želja več, bom odprl prijave. Prosim, če se prijavite s pritiskom tipke za govor.

Poslanka Violeta Tomić.

VIOLETA TOMIČ (PS Levica): Hvala za besedo, predsednik.

Tudi jaz bom glasovala proti temu škodljivemu zakonu, tako kot tudi vsi poslanci Levice.

Vlada v odhajanju nima ne legitimnosti ne ekonomskih upravičenosti, da ta zakon izpelje. Popolnoma ekonomsko nesmiselna je prodaja, kajti vložili smo veselo 2,3 milijarde dokapitalizacijo NLB, kupnina pa ni znana, koliko bomo dobili. Po izkušnjah z NKBM bi se lahko naučili vsaj tega, česa ne smemo delati. Mislim, da to ni v interesu ne države ne državljanov in da tukaj poslanci, ki boste glasovali za ta zakon, sprejemate nase veliko odgovornost. In namesto da bi si vzeli čas in da bi po vzoru nekaterih drugih držav, kot je na primer Portugalska, šli na nova pogajanja in izpogajali boljšo pozicijo, mi se gremo vedno politiko izvršenih dejstev. Dogaja se potem to, da izgubljam svoje banke, da nimamo ničesar, da kar prodajamo na slepo, da neke zaveze spoštujemo; skratka, spoštujemo bolj zaveze drugim kot lastnim državljanom in to je, da bomo zastopali njihove interese.

Prepričana sem, da to ni v interesu naših državljanov in zato bom glasovala proti.

PREDSEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Želi še kdo obrazložiti glas? Samo eden. Dobro. Ni problema.

Besedo ima poslanec Željko Cigler.

ŽELJKO CIGLER (PS Levica): Hvala lepa, spoštovani gospod predsednik. Gospa ministrica, poslanke in poslanci!

Absolutno se strinjam z razpravo gospoda iz stranke gospoda Šarca. Rad bi samo to povedal, da ob tem, ko ima Ljubljanska banka omejene pogoje poslovanja, ustvarja zelo visoke dobičke, o tem smo prej govorili, ki bi radi do njih prišli, in drugič, da je polna javnega denarja.

Kar pa se tiče mojega glasu pri tem zakonu, pa ne morem drugače glasovati, če sem poslušal in spoštujem besede in argumente svojih kolegic in kolegov, gospoda Koprivca, Horvata, Polnarja, Jelinčiča, Šircija, ne morem drugače glasovati ob njihovih argumentih, kot proti temu zakonu. Hvala.

PREDSEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Ker je bilo še nekaj želja po obrazložitvi glasu, bom ponovno odprl prijave. Prosim, če se prijavite s pritiskom na tipko za govor.

Besedo ima poslanec Franc Kramar.

FRANC KRAMAR (PS SAB): Hvala lepa, predsednik, za besedo. Spoštovane poslanke, spoštovani poslanci, spoštovani gospod predsednik!

Na osnovi današnje razprave, ki je potekala v tem državnem zboru, in glede na to, da sem nov in sem zelo skrbno poslušal to razpravo, je moje prepričanje, da tega zakona ne bom podprl.

Sem pač novinec, mislim s svojo glavo in na vse to, kar sem danes slišal, sem se pač odločil s svojo mero. Gre resda za zaščito te banke, ampak moje osebno mnenje je, da tukaj ščitimo tudi preteklost te banke, ki je, bom po domače rekel, da boste boljše razumeli, šenkovala kredite tajkunom in s tem dejansko prišla v stanje, v katerem ni bila več finančno zmožna pokrivati vseh želja in s tem je nastala tudi kriza. Moramo se zavedati, zaradi takšnega stanja banke, državne banke, je prišlo do krize v državi in z dokapitalizacijo, ki bi po moji oceni morala pripomoči k temu, da se pasiva te banke poveča in da ni tako nizka, kot je zdaj, s katero se bo prodajalo, je moje prepričanje, da je prav, da se s tem počaka na kredibilno vlado, ki bo imela vsa pooblastila, ne pa tisto vlado, ki ima samo pooblastila za tekoče posle.

Zato bom glasoval proti.

PREDSEDNIK MAG. MATEJ TONIN: Okej.

Glasujemo. Navzočih je 74 poslank in poslancev, za je glasovalo 59, proti 11.

(Za je glasovalo 59.) (Proti 11.)

Ugotavljam, da je zakon sprejet. S tem zaključujem 1. točko dnevnega reda.

Prehajamo na **2. TOČKO DNEVNEGA REDA, TO JE NA OBRAVNAVO OBVESTILA VIŠJEGA SODIŠČA V CELJU, ODDELEK ZA KAZENSKO SODSTVO IN PREKRŠKE, O KAZENSKEM POSTOPKU ZOPER POSLANCA FRANCA ROSCA.**

Obvestilo je v obravnavo Državnemu zboru posredovalo Višje sodišče v Celju, Oddelek za kazensko sodstvo in prekrške.

Obvestilo je obravnavala Mandatno-volilna komisija kot matično delovno telo, ki je Državnemu zboru pisno poročala.

Prehajamo na odločanje. Mandatno-volilna komisija predlaga Državnemu zboru, da sprejme naslednji sklep: Državni zbor na podlagi 83. člena Ustave Republike Slovenije in 22. člane Zakona o poslancih v zvezi z obvestilom Višjega sodišča v Celju, Oddelek za kazensko sodstvo in prekrške, številka II Kp 15185/2014 z dne 11. julij 2018 o kazenskem postopku zoper poslanca Franca Rosca, in sicer pritožbene zadeve zoper sodbo I K 15185/2014, s katero je bil imenovani oproščen storitve sedmih kaznivih dejanj šikaniranja na delovnem mestu po drugem odstavku v zvezi s prvim odstavkom 197. člena Kazenskega zakona, ne prizna imuniteta poslancu Francu Roscu.

Opozarjam vas, da na podlagi prvega odstavka 207. člena Poslovnika Državnega zbora o predlogu sklepa Državni zbor odloči brez razprave.

Glasujemo. Navzočih je 67 poslank in poslancev, za je glasovalo 66, proti nihče.

(Za je glasovalo 66.) (Proti nihče.)

Ugotavljam, da je sklep sprejet. S tem zaključujem 2. točko dnevnega reda.

Zaključujem 3. izredno sejo Državnega zbora.

Želim vam srečno pot in lep dan naprej.

Seja se je končala 19. julija 2018 ob 16.05.

INDEKS GOVORNIKOV

B

BAKOVIĆ, PREDRAG	27
BANDELLI, MARKO	13
BRGLEZ, DR. MILAN	33

C

CERAR, DR. MIRO (MIROSLAV)	6
CIGLER, ŽELJKO	30, 34

Č

ČESNIK, PETER JOŽEF	21
---------------------------	----

G

GREGORČIČ, MONIKA	11
-------------------------	----

H

HORVAT, JOŽEF	12, 24
---------------------	--------

J

JELINČIČ PLEMENITI, ZMAGO	7, 14, 32
---------------------------------	-----------

K

KOPRIVC, MARKO	26
KORAŽIJA, BOŠTJAN	23
KRAJČIČ, DR. DARIJ	25, 28
KRAMAR, FRANC	34

L

LENART, JOŽE	10, 22, 32, 33
LEP, JURIJ	23

M

MEDVED, RUDI	9
MESEC, LUKA	11, 16, 22, 32

P

PAVŠIČ, ROBERT	20
POLNAR, ROBERT	14, 27
PREDNIK, JANI	10

S

SITER, PRIMOŽ	31
STAROVIČ, VOJKO	26
SUKIČ, NATAŠA	18, 22

Š

ŠIRCELJ, MAG. ANDREJ	15
----------------------------	----

T

TOMIĆ, VIOLETA	33
----------------------	----

U

UDOVIČ, MATEJA	28
----------------------	----

V

VRANIČAR ERMAN, MAG. MATEJA 8, 20, 29, 31, 32

Ž

ŽNIDARIČ, MOJCA 30

LEGENDA

- PS SDS – Poslanska skupina Slovenske demokratske stranke**
- PS LMŠ – Poslanska skupina Liste Marjana Šarca**
- PS SD – Poslanska skupina Socialnih demokratov**
- PS SMC – Poslanska skupina Stranke modernega centra**
- PS Levica – Poslanska skupina Levica**
- PS NSi – Poslanska skupina Nova Slovenija – krščanski demokrati**
- PS SAB – Poslanska skupina Stranke Alenke Bratušek**
- PS DeSUS – Poslanska skupina Demokratične stranke upokojencev Slovenije**
- PS SNS – Poslanska skupina Slovenske nacionalne stranke**
- PS IMNS – Poslanska skupina italijanske in madžarske narodne skupnosti**